ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ

ගුණානුස්මරණ දේශනය

டீ. ஏ. ராஜபக்ஷ

ஞாபகார்த்த உரை

D. A. Rajapaksa

Commemorative Oration

2009

ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ
ගුණානුස්මරණ දේශන ය

டீ. ஏ. ராஜபக்ஷ
ஞாபகார்த்த உரை

D. A. Rajapaksa
Commemorative Oration

ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ ලාස් වේගාස් හි, නෙවාඩා විශ්ව විද්‍යාලයේ
නීතිය හා අපරාධ යුක්තිය පිළිබඳ මහාචාර්ය,
ආචාර්ය කරුණාරත්න හඟවත්ත

கலாநிதி கருணாரத்ன ஹங்கவத்த,
குற்றவியல் நீதிக் கற்கைப் பிரிவின் பேராசிரியர்,
குற்றவியல் நீதித்துறை,
நெவாடா பல்கலைக்கழகம், லாஸ் வேகாஸ், ஐக்கிய அமெரிக்கா.

Karunaratne Hangawatte, LL.B., Ph.D.
Professor, Department of Criminal Justice -
University of Nevada, Las Vegas, U.S.A.

2009 නොවැම්බර් මස 11 වන දින පස්වරු 4.30 ට
බණ්ඩාරනායක අනුස්මරණ ජාත්‍යන්තර සම්මන්ත්‍රණ ශාලාවේ දී

2009 நவம்பர் மாதம் 11 ஆந் திகதி பிற்பகல் 4.30
பண்டார நாயக்க சர்வதோ ஞாபகார்த்த மண்டபத்தில்

On 11th November 2009 at 4.30 p.m.
at Bandaranaike Memorial International Conference Hall

ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ ගුණ සමරු කමිටුවේ ප්‍රකාශනයකි.

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

පරි. අංකය	BKT 0254
වර්ග අංකය	320.95493
දිනය	29.08.2023

ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ ගුණානුස්මරණ දේශන ය
2009 නොවැම්බර් මස 11 වන දින
බණ්ඩාරණායක අනුස්මරණ ජාත්‍යන්තර සම්මන්ත්‍රණ ශාලාවේ දී

අලුත් ශ්‍රී ලංකාවක් උදෙසා ජාතික සමගියේ පදනම මත සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගී ම

ඇමරිකා එක්සත් ජනපදයේ
ලාස් වේගාස් හි, නෙවාඩා විශ්ව විද්‍යාලයේ,
නීතිය හා අපරාධ යුක්තිය පිළිබඳ මහාචාර්ය,
ආචාර්ය කරුණාරත්න හඟවත්ත

ගරුතර මහා සංඝ රත්නයෙන් ද, අනෙකුත් පූජකවරුන්ගෙන් ද අවසරයි. මූලාසනාරූඪ සෑම් විජේසිංහ මැතිතුමා ඇතුළු ව වේදිකාවේ අසුන්ගත් විද්වතුන්ගෙන් අවසර යි. අතිගරු ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මැතිතුමාගෙන් අවසර යි. ශිරන්ති රාජපක්ෂ මැතිනියනි, අභාවප්‍රාප්ත ගරු ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ මැතිතුමාගේ පවුලේ සියළු සාමාජිකයින් ගෙන් අවසර යි. ගරු අමාත්‍යවරුනි, ගරු පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුනි, සම්භාවනීය ආරාධිතයිනි, නෝනාවරුනි, මහත්වරුනි,

අභාවප්‍රාප්ත ගරු ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ මැතිතුමා ගත කළ ජීවිතය හා එතුමාගේ ජීවන පිළිවෙත තුළින් අප ලද උරුමය ගුණානුස්මරණය කරනු ලබන මෙම ගාම්භීර උත්සවයේ අභිදේශනය කිරීමට මට කළ ආරාධන ය මා ලද ඉමහත් ගෞරවයක් ලෙස සලකන අතර, මම එම ආරාධන ය ඉතාමත් ම නිහතමානී හැඟීමකින් යුක්ත ව භාර ගතිමි. මේ වසරේ ගුණානුස්මරණ උළෙල අතිශය විශිෂ්ඨත්වයක් දරන්නේ 2009 වසර ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසයේ සදා පවතින සිහිවටනයක් තැබූ උත්කෘෂ්ඨ වසරක් වන නිසා ය. දශක තුනකට වැඩි කාලයක් දේශයේ වසංගතයක් බවට පත් ව තිබුණු ප්‍රචණ්ඩ හා භීෂණකාරී ත්‍රස්තවාදී ග්‍රහණයෙන් දේශය සම්පූර්ණයෙන් මුදා ගැනීමට, අභාවප්‍රාප්ත ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ මැතිතුමාගේ යහපත් ගති ගුණවල උරුමයෙන් ශක්තිමත් වූ එතුමාගේ දරුවන් දුන් නායකත්ව ය දේශයටත්, එතුමාටත්, කළ පූජනීය ගෞරවයකි. අතිගරු

ජනාධිපතිතුමනි, ඔබතුමාගේ නොසැලෙන නායකත්වයටත්, අතිවිශාල කැපවීමකින් යුක්ත ව යුද නායකත්ව ය දෙමින් උදාර මෙහෙයක් කළ ආරක්ෂක ලේකම්තුමා ඇතුළු නායකයින්ට හා නිලධාරීන්ටත්, මහජන සේවකයින්ටත්, හඬ ගා කියන්නට නොහැකි තරම් වූ විශාල වේදනාවක් දීර්ඝ කාලයක් හදවතේ දරා ගත් සියළු ම පුරවැසියන්ටත්, ජාතික හා අන්තර් ජාතික ප්‍රජාව දෙපයින් නැගී සිට ගෞරවයෙන් ආචාර කරන බව පැහැදිලි කරුණකි.

"සමාජ ප්‍රාග්ධනය" නමැති සංකල්ප ය

අභාවප්‍රාප්ත ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ මැතිතුමා විසින් ආදර්ශවත් මහජන සේවයක් හා ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ප්‍රවේණිය මුල් කරගත් සාරධර්ම පෙළක් අපට උරුම කොට ඇත. ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රවේණික උරුම ය මූලික වශයෙන් පදනම් වී ඇත්තේ බෞද්ධ දර්ශනය මත ය. ඊට අමතර ව හින්දු, කතෝලික සහ ඉස්ලාම් ආගම්වල මතවාදයන්, භාෂිතයන් හා දර්ශනයන් ද එම උරුමයට බලපා තිබෙන්නේ ය. මෛත්‍රිය, කරුණාව, උපේක්ෂාව, එකමුතුව, සමගිය හා අන්‍යයන්ට ගරු කිරීම ශ්‍රී ලාංකික ප්‍රවේණික උරුමයේ විශිෂ්ට ලක්ෂණයන් ය.

පසුගිය දශක තුනකට වැඩි කාලයක් තුළ එල්.ටී.ටී.ඊ. ත්‍රස්තවාය ද ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික උරුමයේ වර්ධනය දුර්වල කරමින්, ආර්ථිකය හා ආර්ථික සංවර්ධන ය අඩාල කරමින් ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ ප්‍රාග්ධනයට විශාල හානියක් කර ඇත. මෙහි දී සමාජ ප්‍රාග්ධනය' නමැති සංකල්පයෙන් මා අදහස් කරන්නේ පුද්ගලයින්ට ඔවුන්ගේ අභිමතාර්ථයන් ඉෂ්ට කර ගැනීමට රුකුල් දෙමින්, ප්‍රජාවන් ශක්තිමත් කරමින් ඒකාබද්ධ කරන, සමාජ සබඳතා ජාලයන්, ප්‍රජාව හා ප්‍රජා අනුක්‍රමයන් ය. මේ අනුව බලන විට, ආර්ථික ප්‍රාග්ධනයේ වටිනාකමක් තිබෙන්නා සේ ම, සමාජ ජාලයන්ගේ ද වටිනාකමක් තිබේ. සමාජ ප්‍රාග්ධනයේ අඩංගු වන්නේ සබඳතා ජාලයන් හා ජනතාව අතර ඇති එකමුතුව යි. එයින් මා අදහස් කරන්නේ සමාජයී ය, සංස්කෘතික හා ප්‍රජාම ය ජාලයන් මෙන් ම, අන්‍යෝන්‍ය විශ්වාස ය හා එකිනෙකා අතර ඇති බැඳීම පෝෂණ ය කරන ප්‍රජා සම්බන්ධතාවන්ය. විවිධ ජනවාර්ගික හා ආගමික ප්‍රජාවන් අතර සහ එම ජන කොටස් ඇතුලත ක්‍රමයෙන් වැඩි දියුණු වන ප්‍රතිමාන ඉටු කර ගැනීමට සහාය වන පෞද්ගලික සබඳතාවන් ද සමාජ ප්‍රාග්ධනය ලෙස සාමාන්‍යයෙන් සැලකිය හැකි ය. සමාජයීය ජාලයන් තුළින් ඇතිවන සමාජයී ය ඇසුර

පෞද්ගලික හා සාමුහික පලදායකත්වයට බලපානු ලබන බැවින්, ඒවායේ අගයක් හොහොත් වටිනාකමක් ඇත.

සමාජ ප්‍රාග්ධනය තනි අනුවාදයක් හෝ අනියතයක් නොවෙ යි. සමාජ ප්‍රාග්ධනය යන සංකල්පයෙන් විග්‍රහ කෙරෙන්නේ මානුෂික හා සාමාජික ඈවිධීමත් සම්බන්ධතා මුළු මහත් ප්‍රජාවගේ ජිවිත ගුණාත්මක කිරීමට වැදගත් වන්නේ කෙසේ ද යන්න යි. ආර්ථික ප්‍රාග්ධනය හා ආයෝජන, ආර්ථික සම්පත් ලබා දෙන්නා සේ ම, සමාජයී ය ජාලයන් හා සමාජයේ එකමුතුබව දියුණු කරමින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීම තුළින් මුළු රට පුරා ජීවත් වන සියළු ම පුද්ගලයින්ගේ ජිවිත ගුණාත්මක වන්නේ ය.[2]

ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියා ශ්‍රී ලංකාවෙන් සහමුලින් ම තුරන් කර තිබෙන මෙම යුගයේ අප විසින් සාමුහික ව ගත යුතු සහේතුක නොහොත් තර්කානුකූල පියවර වන්නේ, ලියලමින් පවතින ත්‍රස්ත පරිසරයන් හා ප්‍රචණ්ඩ මතවාදයන් අපගේ සංස්කෘතියෙන් සහ සමාජයෙන් මුලිනුපුටා දැමීම යි. එම නිසා අපගේ පාරම්පරික උරුමයෙන් ලද උත්තරීතර සම්ප්‍රදායන්ට අනුකූල ව, ජාතිය එකමුතු කරමින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීම සඳහා අතිගරු ජනාධිපතිතුමා සිය පියාණන්ගෙන් ලද උරුමය හේතුවෙන් මහජන සේවයේ ආධ්‍යාත්මික ගුණය වටහා ගෙන, කැප වී සිටී ම අපගේ සිත් ප්‍රබෝධමත් කරන ලක්ෂණයකි. මගේ අදහසට අනු ව, හමුදාවන් විසින් ජිවිත පූජා කරමින් ත්‍රස්තවාදය පරාජයට පත් කිරීමෙන් ලබා දුන් විශිෂ්ඨ ජයග්‍රහණයේ පරියන්ත අපේක්ෂාවන් වන සාමය තහවුරු කිරී ම, සමගිය හා සමෘද්ධිය ලඟාකර ගැනී ම උදෙසා සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නගමින් රට ඉදිරියට ගෙන යාම ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ මැතිතුමාගේ උදාර ජිවිතය සිහිවටනය කළ හැකි උත්තරීතර ම ස්තුති පූජා ව වන්නේ ය.

අපගේ පාරම්පරික උරුමයන් හා සමාජ ප්‍රාග්ධනය

වසර දහස් ගණනක් තුළ ශ්‍රී ලාංකික ප්‍රජාව එකමුතුවෙන් බැඳි සමාජ ප්‍රාග්ධනය සාරවත් කළ හ. ශ්‍රී ලංකාව විවිධ ජන වාර්ගිකයින්ගෙන්, විවිධ ආගම්වලින් හා විවිධ සංස්කෘතීන්ගෙන් සමන්විත සමාජයකි.

ආත්ම විශ්වාසයෙන් හා ශ්‍රද්ධාවෙන් යුක්ත ව අනුන්ට මෛත්‍රි කිරීමේත්, ඒවා ස්වශක්තියෙන් හා ස්වයං ඥානයෙන් සත්‍යය විමර්ශනය කිරීමේත්, වැදගත්

කම " අත්තාහි අත්තනෝ නාතෝ " යන දහම් පදයෙන් බුදුන් වහන්සේ අපට කියා දුන් හ. කිසිම බැඳීමකින් තොර ව, ප්‍රතිඵල හා විපාක නොසලකමින් යුතුකම් ඉටු කිරීමේ වැදගත්කම භගවත් ගීතාවේ සඳහන් ව ඇත. එහි සඳහන් වන්නේ අනෙකුත් සත්වයින් වෙත දැක්විය යුතු යුතුකමේ අරුත ය. බයිබලය ආශ්‍රිත ගිවිසුම් සම්බන්ධතාවයන්ට ඇතුළු වන අය එකිනෙකා වෙත දයා ව, ලැදියා ව, වගකී ම හා කරුණා ව දැක්විය යුතු බව බයිබලයේ ගිවිසුම් සංකල්පයෙන් උගන්වන්නේ ය.[3] ඉබන් කල්ඩුන් නැමැති උතුරු අප්‍රිකානු විද්වතා, "අසබය්යා" නමැති සංකල්පය විග්‍රහ කරන්නේ 14 වැනි ශත වර්ෂයේ ඉස්ලාම් ආගමට අදාල ඥාතිත්වයේ ආධ්‍යාත්මික ගුණය සහ සමාජයී ය බැඳී ම යන අරුත දෙන අරාබි සංකල්පයක් වශයෙනි.[4]

ඉහත සඳහන් කළ ආචාර විධි හා සාරධර්ම, අපගේ මිශ්‍ර පාරම්පරික උරුමය තුළ ගැබ් වී ඇති එම ආචාර ධර්ම හා ගුණාංග අපගේ මානව සබඳතාවලට බලපානු ලබන්නේ ය. ඒ අපගේ උරුමය යි. අපේ උරුමය අපගේ ලේ නහර තුළ ගමන් කර යි. අපගේ පාරම්පරික උරුමය වසර දහස් ගණනක් තුළ ක්‍රමයෙන් විකාශයට පත් ව ඇත. විදේශ බලපෑම්වලට අපේ පාරම්පරික උරුමය විනාශ කිරීමට නොහැකි විය. ශ්‍රී ලාංකික ජනතාව විවිධ විදේශ ආක්‍රමණවලින් නොසැලුණ හ. ශ්‍රී ලංකාව තුළ විවිධ ප්‍රජාවන් වසර සිය ගණනක් තිස්සේ පොදු සමාජයී ය ප්‍රත්‍යක්ෂයකින් බැඳී සමගියෙන් හා සාමදානයෙන් ජීවත් වූ බව අපි දනිමු.

එල්. ටී. ටී. ඊ. ත්‍රස්තවාදය හා සමාජ ප්‍රාග්ධනය

වසර දහස් ගණනක් පුරා ක්‍රමක්‍රමයෙන් වැඩිදියුණු වෙමින් ශක්තිමත් ව බැබලුණු ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ ප්‍රාග්ධනය පසුගිය දශක තුනක කාලය ඇතුලත එල්. ටී. ටී. ඊ. සංවිධානය විසින් දුර්වල හා විනාශ කරනු ලැබ ඇත. එල්. ටී. ටී. ඊ. ත්‍රස්තවාදීන් සෑම ජනවර්ගයකට හා ආගමික කොට්ඨාසයකට අයත් පුරවැසියන්ට එරෙහි ව භයංකර සාහසික ක්‍රියා හිතුමතේ කර ඇත. ජන කොටස් සමූලඝාතනය කිරීම, අමු අමුවේ මිනී මැරීම, අග්‍ර ජේදන, මත්ද්‍රව්‍ය ඇතුලු විවිධ හොර ජාවාරම් කිරීම, ආයුධ ජාවාරම් කිරීම, විරුද්ධවාදීන් ප්‍රචණ්ඩව දමනය කිරීම, සාමාන්‍ය පුරවැසියන් බෝම්බ ප්‍රහාරවලින් ඝාතනය කිරීම, දරුවන් යුද්ධයට බඳවා ගැනීම හා ආයුධ සන්නද්ධ ප්‍රහාරවල යෙදවීම, පුද්ගලයින් බලෙන් පැහැර ගෙන යාම හා අහිංසක වැසියන්ට බරපතල තුවාල

කිරීම ආදිය ඔවුන් විසින් කරනු ලැබූ ඇතැම් ප්‍රචණ්ඩ අපරාධයන් ය. එල්. ටී. ටී. ඊ. ත්‍රස්තවාදීහු ස්ත්‍රීන්ට හා දරුවන්ට, ගම්බද ප්‍රජාවන්ට, ආගමික වන්දනාවේ යෙදෙන සිල්වතුන්ට, පූජා ස්ථානයන්ට, මහජනතාව ගමන් කරන දුම්රිය හා බස්රථවලට ද බස්පොළවලට ද හිතුමතේ ප්‍රහාර එල්ල කළ හ. මවුවරුන්ගේ තනයෙන් කිරි උරන ළදරුවන් ඇද ඉවත් කොට පෙති ගැසූහ. ඔවුන් මෙවැනි සාහසික ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා සිදුකළේ ඒවාට බඳුන් වූ අයගේ කිසිම පෙළඹවීමකින් තොර ව සාහසිකව ය. ඔවුන්ගේ පරමාර්ථය වූයේ සමාජය තුළ අහඹු ලෙස අතිශය භීෂණයක් ඇති කිරීම ය. මේ ඔවුන්ගේ ත්‍රස්තවාදී සදාචාරය යි. එහෙත් එම ක්‍රියාවලින් ඇති වූ හානිය මැනිය නොහැකි ය. අහිංසක ශ්‍රී ලාංකික ජනතාව වෙත එල්ල කළ මෙම භයංකර ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා අනිනයේ සිදු වූ කුමන සිද්ධියක් හේතුවෙන් වත් යුක්ති සහගත කළ හැකි ද?

එල්. ටී. ටී. ඊ. ත්‍රස්තවාදී ව්‍යාපාරයේ භයානක ම විපාකය වූයේ දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ ගොඩනැගුණු අපගේ ජාතික ප්‍රාග්ධනය විනාශයට පත් කිරීම ය. ජනවර්ගයන් අතර ලියැලුණු සැකය හා අවිශ්වාසය හේතුකොට ගෙන මිතුරන්, අසල්වැසියන් හා පවුල් අතර පෞද්ගලික සබඳතා විනාශ වී ගොස් ඇත. පොලිසිය ජනතාවගෙන් ඈත් වීම නිසා පොලිසිය හා ජනතාව අතර සම්බන්ධතා පිරිහී ගොස් ඇත. දේශපාලන නායකයෝ ජනතාවගෙන් ඈත්ව තනි වූ හ. ජනතාවට ඔවුන්ගේ නියෝජිතයින් හා මහජන සේවකයින් වෙත ප්‍රවේශ වීම අවහිර විය. ආරක්ෂක බාධක නිසා නිදහසේ ගමන් කිරීමට හා සමාජ ඇසුරේ යෙදීමට ජනතාවට නොහැකි විය. වෙසක් උත්සව සැමරීම හා මඩු පල්ලි යාම වැනි ආගමික උත්සවවලට සහභාගි වීමට හා කතරගම, ශ්‍රීපාද හා අනුරාධපුර වැනි විවිධ ආගමික ස්ථානවලට ප්‍රාණ බියෙන් තොර ව නිදහසේ ගමන් කිරීමට නොහැකි වීම නිසා විවිධ ජනවාර්ගික සංකලනය බාල විය. ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියාවලට ඇති බිය නිසා ජනතාව ප්‍රජා රැස්වීම්වලට සහභාගිවීමෙන් වැළකුණ හ. ජනතාව අතර සහ ප්‍රජාවන් අතර, මුණ ගැසීම් හා ඇසුරුකිරීම් අඩු වීම නිසා රැකියාවල යෙදීමටත්, භාණ්ඩ හුවමාරුව හා වාණිජමය කටයුතුවල යෙදීමටත් අපහසු වීම නිසා පෞද්ගලික හා සාමූහික ඵලදායකත්වය පසු බෑමට ලක්විය. ජනතාව අන්‍යෝන්‍ය උපකාරයේ යෙදෙන ශ්‍රමදාන වැනි කටයුතු නතර කර දැමීමට සිදුවිය. ශම්වායේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් බොහෝ සමාජයි ය, සංස්කෘතික හා පොදු ආයතන ත්‍රස්තවාදයේ බරින් ගරා වැටී පැවතිණ.

එල්. ටී. ටී. ඊ. ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියාවල ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ඉතා සාමකාමී ව ජීවත් වූ ප්‍රජාවන් එකිනෙකා වෙත සැක පහළ කර ගැනීමට පෙළඹී ම නිසා ඔවුන් අතර සබඳතා කැඩී, බිඳී විසිර ගොස් ඇත. ඇතැම් නගරබද ප්‍රදේශවල ජනතාව ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා එදිනෙදා ජීවිතයේ සාමාන්‍ය සිද්ධීන් ලෙස සැලකීමට පුරුදු වී සිටිය හ. ප්‍රජා සන්ධානය පිරිහී ඇති අතර, සමාජ හා සංස්කෘතික ආයතන ගරා වැටෙමින් පවතී. මේ සිද්ධීන්වල ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ආඥාත්මක හා අවරෝධන දේශපාලන සංස්කෘතියක් බිහි වුණේ ය. පසුගිය අවුරුදු තිහ ඇතුලත මෙම පරිහානිය ඉතාමත් ශීඝ්‍රයෙන් ක්‍රියාත්මක වී ඇති බව පෙනී යයි. මහජන ඡන්දයෙන් බලයට පත් වූ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රජයක් මෙවැනි වාතාවරණයක් යටතේ හැසිරිය යුත්තේ කෙසේ ද?

පසුගිය දශක තුන තුළ රට පාලන ය කළ අනුක්‍රමික රජයන් එල්. ටී. ටී. ඊ. ත්‍රස්තවාදය මර්ධනය කිරීමට විවිධ ක්‍රමවලින් උත්සාහ කරනු ලැබ ඇත. යුධ උපක්‍රමවලින් මෙන් ම සාම සාකච්ඡාවලින් ද, ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධන හා නව නීති පද්ධති ඉදිරිපත් කිරීමෙන් ද මෙම ප්‍රශ්නය විසඳීමට ඔවුහු උත්සාහ කළ හ. විවිධ හේතූන් නිසා මේ සෑම උත්සාහයක් ම අසාර්ථක විය. සාම සාකච්ඡා අසාර්ථක වීමට ප්‍රධානතම හේතුව වුයේ එල්. ටී. ටී. ඊ. සංවිධානය අවංකව කටයුතු නොකිරීම ය. අවසානයේ දී මහින්ද රාජපක්ෂ ජනාධිපතිතුමාගේ නායකත්වය යටතේ වර්තමාන රජය ඉමහත් අධිෂ්ඨානයකින් හා සුක්ෂ්ම අවධානයකින් යුක්ත ව, කටයුතු කර එල්. ටී. ටී. ඊ. භීෂණය ශ්‍රී ලංකාවෙන් තුරන් කිරීමට සමත් වී ඇත. මෙය අතිශයින් ම වැදගත් ඓතිහාසික මග සළකුණක් වන්නේ, ජාතියේ සමාජ ප්‍රාග්ධනය විනාශ කිරීමට හා නාස්තියට පත් කිරීමට මූලික වූ එල්. ටී. ටී. ඊ. සංවිධානය පරාජයට පත්කොට ත්‍රස්තවාදයේ භයංකාරත්වය මුලිනුපුටා දැමීම නිසා ය.

වත්මන් අභියෝගය.

අප අද ජීවත් වන්නේ ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසයේ අභියෝගාත්මක අවස්ථාවක ය. බියකරු යුද්ධයක් කොට කෲර ත්‍රස්තවාදී භීෂණය පරාජය කර ලැබූ ජයග්‍රහණය ස්ථාවර කිරීම අතිශයින් ම වැදගත් ය. නැතිනම් නැවතත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ ත්‍රස්ත්‍රවාදයේ භීෂණය හිස එසවීමට ඉඩ තිබේ. අසරණ ජනතාව අවුරුදු තිහක කාලයක් තුළ ත්‍රස්තවාදයෙන් වින්ද දුක අපමණ ය. ඔවුන්ට ඉදිරියටත් ත්‍රස්තවාදී භීෂණයේ දුක විඳීමට ඉඩ තැබීම වගකීම් පැහැර හැරීමකි.

එමනිසා සාමය අගය කරන, සෑම ශ්‍රී ලාංකිකයෙක් ම සාමකාමී ව එක ධජයක් යටතේ ජීවත් විය හැකි රටක් ගොඩ නැගීමට රජය ගන්නා උත්සාහයට එකතු වී කටයුතු කළයුතු කාලය එළඹ ඇත. නැතිනම් පසුගිය දශක තුන ඇතුළත නැති වු සියලු වටිනා ජීවිත ද, අතපය ද, දේපළ ද, කැඩී බිඳී විසිරුණ පවුල්වල සංවේගාත්මක දුක් වේදනා ද යුද්ධයේ නියැලුණු සොල්දාදුවන්ගේ නිර්භිත ක්‍රියාවන් ද අපතේ යා හැකි ය. අහිංසක මව්වරුන්ගේ, පියවරුන්ගේ හා දරුවන්ගේ ජීවිත හා ගලා හැළුණු කඳුළු ගංගාවන් අපතේ යන්නට ඉඩ නොතැබිය යුතු ය. එයට ඉඩ තැබීම මානව සංහතියට විරුද්ධ ව ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසයේ සිදු කෙරෙන දරුණු ම අපරාධ ය වන බවට සැකයක් නැත. ජනවර්ග ඇතුලත හා එක් එක් ජනවර්ග අතර, පෞද්ගලික හා පොදු ආරක්ෂා ව හා විශ්වාස ය දියුණු කරමින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීම තරමක් අපහසු කාර්යයකි. එහෙත් එය සිදු කිරීමට අවශ්‍ය ය. සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීමෙන් පෞද්ගලික හා සාමුහික ඵලදායකත්ව ය ඉහළ යනු ඇති අතර, දිර්ඝ කාලින සාමයක් හා සමෘද්ධියක් උදා කරමින් සෑම ශ්‍රී ලාංකිකයෙකුගේ ම ජීවිතවල ගුණාත්මකභාව ය ඉන් දියුණු වනු ඇත.

ත්‍රස්තවාදය යුද උපක්‍රම මගින් බිඳ දැමී ම සුවිශාල කැපවීමකින් සහ ඉමහත් ශ්‍රමයකින් සිදුකර ඇති දුෂ්කර කාර්යයකි. එම ජයග්‍රහණයන්ට මූලික වු නායකත්වය විසින්, රටේ සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නගමින් අලුත් ශ්‍රී ලංකාවක් කරා අප ගෙන යා හැකි විය යුතු ය. ආර්ථික සංවර්ධන ය මෙන් ම නව සමාජීයි ය හා නිතිමය රාමු තුළින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය නැවතත් පණ ගැන්විය හැකි ය. පළමුවෙන් ම මම ආර්ථික සංවර්ධනය ගැන සඳහන් කරමි.

<u>ආර්ථික සංවර්ධනය තුලින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීම.</u>

ආයුධ සන්නද්ධ යුද්ධය අවසන් වී ඇති නිසා වර්තමාන අවශ්‍යතාවන්ට සරිලන ලෙස අයවැය සකස් කොට, යුද සම්භාරය ඉතා ශ්‍රද්ධානවන්ත ව වැය කළයුතු කාලය එළඹ ඇත. මේ වකවානුවේ රජය පෞද්ගලික අංශය සමඟ එකතු ව විවිධ සංවර්ධන ව්‍යාපාර ක්‍රියාත්මක කිරීම ඉතාමත් ම සතුටට පත් විය හැකි කරුණකි. වසර තිහක යුද්ධයෙන් විනාශයට පත් උතුරු නැගෙනහිර ප්‍රදේශවල නිවාස, පාසල්, පන්සල්, පල්ලි පුනරුත්ථාපනය කිරීම හා මහාමාර්ග, පාලම් ගොඩ නැගීම ආරම්භ කර ඇත. ඊට අමතර ව දීර්ඝ කාලයක් නොසලකා හැර තිබුණු ගම් ප්‍රදේශවල, විශේෂයෙන් ම වියළි

කලාපයේ හා අනෙකුත් පර්යන්ත ප්‍රදේශවල ආර්ථික ය යහපත් කිරීම සඳහා නොයෙකුත් සංවර්ධන ව්‍යාපාර ඇරඹා තිබේ.

පසුගිය කාලය තුළ විටින් විට රට පාලනය කළ රජයන් විසින් ශ්‍රී ලංකාවේ පර්යන්ත ප්‍රදේශවල දියුණුව නොසලකා ඈත්හැර දමා තිබිණ. නවීකරණය හා කර්මාන්තකරණය නගරබදට සීමා වූ තත්ත්වයක් ඇති විය. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් නගර හා නගරාසන්න ප්‍රදේශ දියුණු වී ඇති නමුත් ගම්බද ජනතාවට එයින් ලැබී ඇති පිහිට ඉතා සුළු ය. මෙවැනි ප්‍රතිපත්තිවල ඵලවිපාකයක් වශයෙන් ගම්බද තරුණ තරුණියන් නගරබදට සංක්‍රමණය වීම නිසා නගර හා ආසන්න ප්‍රදේශ ජනගහනයෙන් පිරී ඉතිරී ගොස් තදබදයට පත් ව ඇත. නගරබදට සංක්‍රමණය වූ මෙම තරුණ පෙළට සුදුසු රැකියාවන් හා යහපත් ජීවන මාර්ගයන් සපයා ගත හැකි ප්‍රමාණවත් ආදායම් මාර්ග සොයා ගැනීම ඉතාමත් අසීරු ය. එහි ප්‍රතිඵලයක් වන්නේ තරුණ පෙළ සමාජය දෙස වපර ඇසින් බලමින් සමාජයෙන් කොන් වීමෙන් සමාජයෙන් දුරස්ථ වී යාම ය. එසේ කොන් වූ තරුණ තරුණියන් සමාජයට එරෙහි වීමත්, සමාජ විරෝධීන් වීමත් පුදුමයක් නොවේ.

පර්යන්ත ප්‍රදේශ හා ගම්බද ආර්ථිකයක් සංවර්ධනය කිරීම නොසලකා හැර දැමීම නිසා කෘෂිකර්මාන්තය හා නිෂ්පාදනය දුර්වල වීම නිසා ගම්බද පළාත් ඉතාමත් අසීරු සහගත ආර්ථික හා සමාජීය බලපෑම්වලට ලක්ව ඇත. විදේශයන්ගෙන් ඇතිවන තර්ජනයන්ට මුහුණ දීම සඳහා ආහාර පාන අතින් ස්වයං පෝෂිත වීම ඕනෑ ම රටකට ඉතා වැදගත් ය. තමන්ගේ ජනතාවට ආහාර පාන සැපයිය නොහැකි රටක් නාවික තහනමක් පැනවීමෙන් දණගැස්වීමට විදේශයන්ට හැකියා ව ලැබේ. මේ තත්ත්වයන් වටහා ගත් වර්තමාන රජය ගම්බද පළාත් කෘෂිකර්මය පදනම් කොට සංවර්ධනය කිරීමට ගෙන ඇති පියවර අනාගතය උදෙසා, විශේෂයෙන් ම දීර්ඝ කාලීන සාමයක් උදා කිරීම උදෙසා පිහිටවන යහපත් ප්‍රතිපත්තියකි.

මෙම නව සංවර්ධන ව්‍යාපාරයන් සාර්ථක ව ක්‍රියාත්මක කළහොත්, ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවල හා විශේෂයෙන් වියළිකලාපයේ ගොවීන් අතර නව ව්‍යවසායකයින් බිහිකරමින් නව මධ්‍යම පන්තියක් ඇති කළ හැකි ය. මේ සංවර්ධන ව්‍යාපෘති,

ප්‍රජාව සංවර්ධනය කරමින් මා හැඟි සමාජ මෙහෙවරක් කිරිමට ගත් සද්දන්ත වෑයමකි.

මේ සමාජයී ය හා ආර්ථික සංවර්ධන ව්‍යාපෘතිවල වැඩි වැඩියෙන් ආයෝජනය කරමින් ශ්‍රී ලංකා දේශය හා එහි ජනතාව වෙත තමන්ගේ ඇති ලැදියා ව පෙන්නුම් කිරිමට පෞද්ගලික අංශයට මහඟු අවස්ථාවක් එළඹී ඇත. ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ ස්ථාවරත්වය ගොඩනැගිමට අතහිත දීමෙන් විදේශ හා ජාත්‍යන්තර ප්‍රජාවට ද ඔවුන්ගේ පරාර්ථකාමීත්වය ඔප්පුකළ හැකි ය. බේදවාචක අවස්ථාවන් යටතේ තමන්ගේ ජීවන මාර්ග අහිමි වූ අයට දෙපයින් හැඟි සිටීමට උදව් උපකාර කිරිම මහානුභාව සම්පන්න මෙහෙවරක් බවට කිසිදු සැකයක් නැත.

<u>සමාජීය හා නිතිමය රාමුවන් තුළින් සමාජ සම්භාරය ගොඩනැගීම</u>

ගම් සහ පර්යන්ත පළාත්වල ආර්ථික ය හා සමාජ සංවර්ධන ය කරමින්, සමාජ සම්භාරය කර ගැනිමට රජය අවධානය යොමු කර තිබීම ඉතාමත් ම වැදගත් ය. එහෙත් එම ව්‍යාපෘතින්ගේ අනාගත සාර්ථකත්වය රඳා පවතින්නේ පොදු අරමුණක් මත ජාතිය සමඟි කිරිමට අවශ්‍ය ස්ථාවර පදනමක් ඇති කිරිම මත ය. ජාතියක දේශපාලන, පරිපාලන හා නිතිමය සංස්ථිතින් එම පොදු අරමුණ මත හැඩ ගැස්විය යුතු ය. දේශපාලන හා පරිපාලන හා නිතිමය සංස්ථිතින් මත පොදු අරමුණක් හැඩ ගැස්වීම වැරදි උපගමනයකි. අපගේ පොදු අරමුණ සොයා ගැනිමට පෙර අපට අවශ්‍ය වන්නේ ජනාධිපතිවරයෙක් සහිත ජනරජයක් ද, පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් ද, පළාත් සභා හෝ ගම්සභා වටා හැඩගැසුනු පරිපාලන සංස්ථිතින් ද අසමින් වාද විවාද කිරිම අතිශයින්ම බොළඳ ය. ජාතියේ පොදු අරමුණ තුළින් ජනතාවගේ අපේක්ෂාවන් හා අභිලාෂයන් ප්‍රකාශනය විය යුතු ය. එය සොයා ගත හැක්කේ ජනතාව විසින් ජනතාව සඳහා පමණි.

ජාතියක පොදු අරමුණ එම ජාතියේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හා අදාළ නිති පද්ධති තුළින් අපට සොයාගත හැකි විය යුතු ය. ජනවාර්ගිකත්වය ආගම් බේද, ලිංග බේද හෝ සමාජ පැලැන්තිය නොතකා සියලු ම ජනතාව වෙත බලය පවරා දෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා, නිති හා පරිපාලන ප්‍රතිසංස්කරණ තුළින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩනගන ව්‍යාපෘති ඉක්මන් කළ හැකිවා පමණක්

නොව ශක්තිමත් ද කළ හැකි ය. යටත් විජිතවාදී පාලන කාලයේ සිට ම ශ්‍රී ලංකාවේ ගම්බද ජනතාව තීරණ ගැනීමේ හැකියාවෙන් කොන්කර දමා ඇත. නියම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජයක ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා, නීති, පරිපාලන සංස්ථිතීන් හා ක්‍රියාසංස්ථිතිවලින් සිදු විය යුත්තේ ජනතාවගේ සියලු ම ජීවන අංශවෙත ඇඟිලිගසමින් අණදෙන ආණ්ඩුවක් ගොඩනැගීම නොව, සාමාන්‍ය ජනතාව විසින් බලය ක්‍රියාත්මක කිරීමට මඟ පාදන අවස්ථාවන් බිහි කිරීම යි. ඔවුන්ගේ එදිනෙදා ජීවිතවලට බලපාන තීරණ ගැනීමට ජනතාවට බලය පැවරූ විට ඔවුන් බෙහෙවින් උත්පාදක වන අතර, ඉන් රට සශ්‍රීකත්වයට පත් වන්නේ ය.

"බලය" නමැති සංකල්පයට බෙහෙවින් ව්‍යක්ත ලෙස අර්ථ විග්‍රහය දී ඇත්තේ බර්ට්‍රන්ඩ් රසල් විද්වතා විසිනි. ඔහු බලය විග්‍රහ කරන්නේ අනුන්ට බලපාන තීරණ ගැනීමට ඇති හැකියාව වශයෙනි. මේ අනුව යමෙකුගේ බලය රඳා පවතින්නේ තමන්ගේ තීරණ කෙතරම් පුද්ගලයින් ප්‍රමාණයකට බලපාන්නේ ද යන්න මත ය. වැඩි පුද්ගලයින් ප්‍රමාණයකට බලපෑ හැකි තීරණ ගතහැකි වැඩි බලයක් ඇත්තේ ය. ජනාධිපතිවරුන්ට, පාර්ලිමේන්තුවලට සහ ප්‍රජා නායකයින්ට, සාමාන්‍ය ජනතාවට වඩා බලයක් ඇත්තේ එම නිසා ය. පුද්ගලයින්ට ස්වාත්ම එලසාධනයට හා තීරණ ගැනීමේ සංස්ථිතිවලට සහභාගි වීමට අයිතිවාසිකම් තිබේනම් ඔවුන් පාලනය කිරීම සඳහා රජය ගන්නා තීරණ තමන්ගේ ම තීරණයැයි ඔවුන්ට හැඟෙන්නේ ය. එවිට විරුද්ධ පක්ෂවල සාමාජිකයින්ට ද එසේම හැඟෙන්නේ ය. එවිට සෑම පුද්ගලයකුට ම තමන්, පොදු අරමුණකින් බැඳුනු එක ම ජාතියක, එකම ප්‍රජාවක පුරවැසියෙක් යැයි හැඟෙන්නේ ය.

විදේශිය පුරුෂාර්ථ මත පදනම් වූ ආනයනය කළ විසඳුම් වෙනුවට අපගේ ම ප්‍රවේනික උරුමය ධාතු කරගත් නව ආණ්ඩුක්‍රම, නීති හා පරිපාලන පදනමක් ගොඩනැගීමට ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මැතිතුමා සවිඥානකව කැපවී සිටිනු දැකීමෙන් අපි ඉමහත් සතුටකට පත්වෙමු. ආරක්ෂාව හා සුරක්ෂණය, සමගිය, භක්තිය හා ශ්‍රද්ධාව, පවුල, යහපත් සෞඛ්‍ය හා යසට ජීවත් වීම යන කරුණුවලට අපගේ ප්‍රවේනික උරුමයේ ඉහළ තැනක් අත්වන්නේ ය. බෞද්ධ හා හින්දු පිටපත්වලට අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ සෑම ප්‍රජාවක් විසින් ම වසර දහස් ගණනාවක් තිස්සේ මෙම අයිතිවාසිකම්වලට ගරු කර ඇති නිසා එම අයිතීන් අපගේ සමාජයේ මූලික අයිතිවාසිකම් වන්නේ ය. පොදු අරමුණක් මත ඒකරාශි වූ සමගිසම්පන්න සමාජයක් සහිත රටක දීර්ඝ කාලීන ස්ථාවරත්වය තහවුරු

කිරීමට නම්, අප විසින් ඉදිකරනු ලබන නව ආණ්ඩුක්‍රම හා නීති පද්ධතීන් මෙම සාරධර්මවලට අභිප්‍රේරණයක් දැක්විය යුතු ය. එවැනි අභිප්‍රේරණයකින් තොරව ත්‍රස්තවාදීන්, දෘෂ්ටීන්, අසංකල්පවේදයන් ද, අලුතින් මතුවෙන ත්‍රස්ත පරිසරයන් ද පරාජය කළ නොහැකි ය. නීතිමය රාමු සමාජයීය රාමු වෙතද, සමාජයීය රාමු නීතිමය රාමු වෙත ද බලපාන්නේ ය. ඒවා නිරන්තරයෙන් පරිණාමයට පත්වන ප්‍රවේගික සම්බන්ධතාවකින් එකිනෙකට බැඳී ඇත. එමනිසා දැන් අපි සමාජයී ය රාමු තුළින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩනැගීම වෙත අපේ අවධානය යොමු කරමු. ජනතාව එකමුතු කොට ත්‍රස්තවාදය හිස එසවීම වලක්වන්නා වූ සමාජ රාමුවලට පාදක වන මූලධර්ම මොනවාද ?

ත්‍රස්තවාදය සම්බන්ධ විද්‍යාත්මක පර්යේෂණවලට අනුව ත්‍රස්තවාදය, පුද්ගලයින් සමාජයෙන් කළකිරී දුරස්ථවීමේ ඵලවිපාකයකි. "සමාජයෙන් දුරස්ථවීමට වඩාත් ම බලපානු ලබන්නේ සමාජ ප්‍රාග්ධනය, සබඳතා ජාලයන්, සමාජ සංධානය නොහොත් එකමුතුව, ජනතාව අතර ඇති සහයෝගය යන කරුණු බෙහෙවින්ම දුර්වල වීමයි" [5] කල්පනාකාරී හා සංදිට්ඨික සංවාද සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩනැගීමට ඉමහත් ලෙස ප්‍රයෝජන වන්නේ ය. ත්‍රස්තවාදය සම්බන්ධ ප්‍රවීන විශේෂඥයකු වන බ්‍රයන් ෆොෂ්ටි පෙන්වා දෙන අන්දමට සංස්කෘතික විවිධත්වයන් ගැන ඇති වැටහීම, සංස්කෘතික සම්ප්‍රදායන් හා සමාජ චාරිත්‍රයන් වෙත දක්වනු ලබන සංවේදීතාව, ඉවසීම හා අසහනයට අභිමුඛවන ප්‍රතිභාෂයන් විසඳීම, යහපත් ආණ්ඩුවක් හා නීත්‍යානුකූල පාලනයක් සහ අන් අය ගැන වැටහීමක් හා ප්‍රජාව ගැන සංවේදීතාවක් ගොඩ නගන්නා වූ කාර්ය සාධක ස්වේච්ඡා සංවිධාන ප්‍රයෝජනයට ගැනීම යන කරුණු ජන සංවාදයන්ට අනුපූරණ විය යුතු ය. මේ කරුණු පුද්ගලයන් අතරෙහි හා ප්‍රජාවන් අතර අන්‍යෝන්‍ය විය යුතු ය.[6]

පුද්ගලයෝ ස්වභාවයෙන් ම අන් අය හා සංධානයන් පවත්වාගෙන යාමට හා ඥාතිත්වයන් පවත්වාගෙන යාමට හා ඒ පිළිබඳ අත්දැකීම් ලබා ගැනීමට අභිප්‍රායක් දක්වති.[7] පුද්ගලයින්ට සහ කුඩා ප්‍රජාවන්ට, ලොකු ප්‍රජාවන් සමඟ සංධානයන් පැවැත් වී ම අහිමි කළවිට ඔවුන් සමජයෙන් දුරස්ථ වන්නේ ය. සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගිය හැක්කේ ආගන්තුකයින් අතර, විශ්වාසය වැඩි දියුණු කිරීමෙන් හා පුද්ගලයින්ට ඔවුන්ගේ කුඩුවලින් හා පවුල්වලින් ඔබ්බට සංධානයන් පතුරවා ගැනීමට හැකි ඉඩකඩක් ඇති කිරීමෙන් ය. මේ

සඳහා නීතිමය රාමුවලින් විශාල කාර්ය භාරයක් ඉටු වන්නේ ය. උදාහරණයක් වශයෙන් හොර චෙක් ලිවීම වළක්වන නීති, ආගන්තුකයින් අතර, අන්‍යෝන්‍ය විශ්වාසය වැඩි දියුණු කරමින්, පුද්ගලයින් අතර, ජාතික ගනුදෙනු කිරීමට රුකුල් දෙනු ලබන නිසා, පුද්ගලයින්ගේ ආර්ථික යහපත උසස් කරනු ලබ යි. අන්‍යෝන්‍ය විශ්වාසය වැඩි දියුණු කරමින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීමෙන් භාණ්ඩ නිෂ්පාදනය හා සේවා නිෂ්පාදනයට පුද්ගලයින් ඵලදායක ලෙස සහභාගි වීම තවතවත් වැඩි කළ හැකිය. එයින් ජාතිය ශක්තිමත් වන්නේ ය. අපට ආවේණික සංස්කෘතියට අනු ව විශ්වාසය ආරම්භ වන්නේ අනෙකුන්, ප්‍රජාව සහ රට වෙත ඇති යුතුකම් මුල් කර ගෙන ය. විශ්වාසයට බොහෝ විට මූලික වන්නේ අවිධිමත් සම්බන්ධතා හා අන්‍යෝන්‍යතාව යි. නිහතමානිත්වය, සහජීවනය, උපේක්ෂාව, අන් අයට ගරුකිරීම, අන් අයට හා සියලු සත්ත්වයින්ට පිහිට වීම, මෛත්‍රිය හා ප්‍රජාවේ එකමුතු භාවය යනාදිය අපගේ සාරධර්ම හා සදාචාරයේ අඩංගු පුරුෂාර්ථයෝ වෙති. සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩනැගිය යුතු වන්නේ අපගේ ප්‍රවේණික සම්ප්‍රදායට පදනම් වූ මෙම පුරුෂාර්ථ හා ආචාර ධර්මයන් මත ය. සමාජයීය හා සංස්කෘතික පුනරුදය ඇති කරමින් සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීම සඳහා නීති මගින් පහසුකම් සැලසිය හැකි ය.

සමාජතිය.

අතිගරු මහින්ද රාජපක්ෂ මැතිතුමා "භූමියේ පය තබා ගත් ජනතාවගේ මිනිසෙක්" යැයි සැවො ම කියති. එයින් අදහස් කරන්නේ එතුමා අපගේ පාරම්පරික උරුමය මනාව වටහාගත් පුද්ගලයෙකු බව ය. එතුමාට අපේ ගම්බද ආචාර ධර්ම හා සංස්කෘතිය ගැන වැටහීමක් සහ අවබෝධයක් ඇත. මා එතුමා හමුවූ අවස්ථාවක මට වැටහුණු කරුණක් නම් එතුමාට ශ්‍රී ලංකාවේ ගැමි ජනතාවට ආවේණික වූ තීක්ෂණ බුද්ධිය පිහිටා ඇති බව ය. එතුමා එතුමාගේ පියාණන් සේ ම මහජන සේවයට කැප වූ පුත්‍රණුවෙකි. එම නිසා අනාගතයේ ත්‍රස්තවාදය හිස එසවීම වැළැක්වීම සඳහා කිසියම් පුද්ගලයින් කොටසක් සමාජයෙන් දුරස්ථ කිරීම, සමාජයෙන් බැහැර කිරීම වැළැක්විය යුතු ය. කිසියම් ම ජන කොටසක් සමාජ සංකලනයෙන් හා එකමුතු වූ ප්‍රජාවන්ගෙන් ඉවත් කර ඇතැයි සිතා ගෙන හැසිරීම වළක්වමින් සමාජ සන්ධානය වැඩි දියුණු කිරීම අවශ්‍ය බව එතුමා හොඳින් අවබෝධ කර ගෙන ඇත. අපගේ පාරම්පරික සම්ප්‍රදායට මූලික වූ ජාතික සමගියේ පදනම මත සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නගමින් ශ්‍රී ලංකාව නැවත උද්යෝගිමත්

කිරීමට මෙම පශ්චාත් යුද සමයේ එතුමාගේ රජය ඉතා මහන්සියෙන් කටයුතු කරන බව පෙනී යයි. රටේ යහපත උදෙසා මෙම උත්සාහයන් අතිශයින් සාර්ථක වේවා යි අපි ප්‍රාර්ථනා කරමු.

මානව හිතවාදයේ උතුම් පරමාදර්ශ වෙත සැබවින් ම කැපවීමක් ඇති නම් අන්තර්ජාතික ප්‍රජාව හා මානව හිතවාදීන් ශ්‍රී ලංකාවේ පාරම්පරික උරුමය පෝෂණය කිරීමටත්, ජාතික අරමුණක් මත එක්සත් වූ විවිධ ප්‍රජාවන් ඒකරාශී කරමින් ජාතික ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීමටත්, ආධාර කළයුතු ය. ශ්‍රී ලංකාවේ වැසියන්ගේ ජීවිත නගා සිටුවී ම සඳහා දියත් කොට ඇති සංවර්ධන ව්‍යාපෘතිවලට ඔවුන් ආයෝජනය කළ යුතු ය. මේ එකිනෙකා වෙත දෝෂාරෝපනය කිරීමට හෝ දොස් සොයමින් දඬුවම් කිරීමට හෝ ගැලපෙන කාලයක් නොවේ. එයින් සිදුවන්නේ ශ්‍රී ලාංකික ජනතාව තවදුරටත්, භේද භින්න කරමින් ඔවුන්ගේ දුක්ඛිත භාවය දැනටත් වඩා පරිහානියට පත් කිරීම ය. අපේ සම්ප්‍රදාය ප්‍රතිවිරුද්ධ යුක්තියක් සැලසීම නොවේ.[9] අපේ සම්ප්‍රදාය සානුකම්පික යුක්තියක් සැලසීම යි[10] වර්තමානයේ වහා ඉටුකළ යුතු අත්‍යවශ්‍ය කාර්ය ය වන්නේ සැබෑ මෛත්‍රිය හා දයාව ද මුල් කොට සමාජ එකමුතුව ගොඩ නැගීම ය. මේ සඳහා සැබෑ මානව හිතවාදීන් ඉදිරියට පැමිණ ඔවුන්ගේ සැබෑ ස්වරූපය පෙන්වා දෙත්වා !

---

1. " සමාජ ප්‍රාග්ධනය " 1961 දී ජේන් ජේකබ්ස් විසින් හඳුන්වා දෙන ලද සංකල්පයකි. (Jane Jacobs, The Death and Life of Great American Cities, New York : Random House, 1961) පසුගිය දශකය තුල සමාජ විද්‍යාව සහ සමාජීය විද්‍යාවන් අතර "සමාජ ප්‍රාග්ධනය "බෙහෙවින් භාවිත වන සංකල්පයක් බවට පත්වී ඇත. මේ සංකල්පය සමාජ විද්‍යාවේ සිට දේශපාලන විද්‍යාව ආර්ථික විද්‍යාව මානව විද්‍යාව වෙත ද නිර්යාත වී ඇත. උදාහරණ : Coleman, James, *Foundations of Social Theory* (Cambridge, MA: Belknap, 1990); Baron, S., Field, J. & Schuller, T., *Social Capital, Critical Perspectives* (Open University Press: 2000); Lin, Nan, *Social Capital: A Theory of Social Structure and Action* (Cambridge, Cambridge University Press: 2001; Putnam, Robert, Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community (New York: Simon and Schuster, 2001); Aberg, Martin and Mikael Sandberg,

Social Capital and Democratisation: Roots of Trust in post-Communist Poland and Ukraine (Burlington, VT : Ashgate, 2003); Baron, S., "The concept of social capital in politics and policy making," Paper presented at Social Capital Dialogue Day, South Bank Univeristy, 20th January, 2003; Edwards, R., Franklin, J. & Holland, J., "Families and Social Capital: Exploring the Issues, South Bank University, Families and Social Capital," ESRC Research Group, working Paper, Number 1, 2003; Feld, John, *Social Capital*, (New York: Routledge: 2003); Goulbourne, H. & Solomos, J., "Families, ethnicity and social capital" in *Social Policy and Society* 2(4), 329-338 (2003); Halpern, David, *Social Capital*, (Malden, MA: Polity Press, 2005).

2. විසිවන ශත වර්ෂයේ අග භාගයේ සීමා සමාජ ප්‍රාග්ධනය ගොඩ නැගීම ඇමෙරිකාවේ ප්‍රජා පොලිසි පිළිවෙත් හා අනෙකුත් අපරාධ යුක්ති ප්‍රතිපත්තින්වල මධ්‍යම ලක්ෂණයක් වී ඇත. (Wesley G., Disorder and Decline: Crime and the Spiral of Decay in American Neighborhoods New York: Free Press, 1990).
3. Sacks, Jonathan, *The Dignity of Difference* (London: Continuum, 2002).
4. Ahmed, Akbar S., *Islam under Siege* (Cambridge: Polity Press, 2003).
5. Forst, Brian, *Terrorism, Crime, and Public Policy* (New York: Cambridge University Press, 2009), p. 403.
6. Forst, Brian, *Terrorism, Crime, and Public Policy* (New York: Cambridge University Press, 2009).
7. Wilson, James Q., *The Moral Sense*, (New York: Free Press, 1993).
8. ජේ. බී. දිසානායක, ගරු ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ අනුස්මරණ අභිදේශණය, 2006
9. බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍ය පාලකයින් විසින් අපට හඳුන්වා දෙනු ලැබූ ප්‍රතිවිරෝධී යුක්ති ක්‍රමය විසින් කළහයන් නිශ්චය කරන්නේ අතෘප්ත පුද්ගලයින් අතර ඇති අවිනිශ්චිත භාවය හා එදිරිවාදිකම් අඩු කිරීමෙන් නොවේ. අපගේ සංස්කෘතික සම්ප්‍රදාය වන්නේ ප්‍රජාව වෙත කැප වු සංසන්ධි කථිකාවන්. සමාදානයන් හා ස්වයංසාධන වැනි අවිධිමත් ක්‍රම තුලින් සානුකම්පික යුක්තියක් ලබා දීමය.
10. එල්. ටී. ටී. ඊ. සාමාජිකයින් ප්‍රතිසංස්කරණය කිරීම, පුනරුත්ථාපනය කිරීම හා ප්‍රත්‍යානුකලනය කිරීම සඳහා ශ්‍රී ලංකාවේ රජය විසින් දැනටමත් ආරම්භ කර ඇති වැඩ සටහන් උදාහරණ වශයෙන් දැක්විය හැකිය.

புதியதோர் இலங்கைக்காக தேசிய ஒற்றுமையை அடித்தளமாகக் கொண்ட சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புதல்

கலாநிதி கருணாரத்ன ஹங்கவத்த,
குற்றவியல் நீதிக் கற்கைப் பிரிவின் பேராசிரியர்,
குற்றவியல் நீதித்துறை,
நெவாடா பல்கலைக்கழகம், லாஸ் வேகாஸ்,
ஐக்கிய அமெரிக்கா.

சங்கைக்குரிய பௌத்த குருமார்களே, ஏனைய மத குருமார்களே, தலைமை வகிக்கும் திரு. சேம் விஜேசிங்க அவர்களே, தலைமைப் பீடத்தில் உள்ள ஏனைய அதிதிகளே, மேன்மைதங்கிய சனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ அவர்களே, ஷிரந்தி ராஜபக்ஷ அவர்களே, மறைந்த கௌரவ டீ.ஏ. ராஜபக்ஷ அவர்களின் குடும்ப அங்கத்தவர்களே, கௌரவ அமைச்சர்களே, ஏனைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களே, சிறப்பு அதிதிகளே, சிறப்பு விருந்தினர்களே, சீமான்களே, சீமாட்டிகளே.

மறைந்த கௌரவ டீ.ஏ. ராஜபக்ஷ அவர்கள் கழித்த வாழ்க்கை மற்றும் அவரது வாழ்க்கை முறையினூடாக நாங்கள் பெற்ற மரபுரிமையை நினைவு கூர்கின்ற இந்த பெருமிதமான வைபவத்தில் சிறப்புப் பேருரையாற்ற எனக்கு விடுக்கப்பட்ட அழைப்பினை நான் பெற்ற பேறாகக் கருதுவதோடு அந்த அழைப்பினை நான் மிகுந்த பணிவன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டேன். இந்த ஆண்டின் ஞாபகார்த்த வைபவம் மிகவும் உன்னதமானதாக அமையக் காரணம் 2009 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வரலாற்றில் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய. ஞாபகச் சின்னத்தைப் பதித்த உன்னதமான வருடமாக அமைவதாலாகும். மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக தேசத்தின் கொள்ளை நோயாக விளங்கிய வன்முறையும் பீதியும் நிறைந்த பயங்கரவாதத்தின் கோரப்பிடியில் இருந்து நாட்டை முழுமையாக விடுவித்துக்கொள்ள மறைந்த டீ.ஏ. ராஜபக்ஷ அவர்களின் நற்பண்புகளின் மரபுரிமைகளினால் பலமூட்டப்பட்ட அவரது பிள்ளைகள் அளித்த தலைமைத்துவமானது நாட்டுக்கும் அவருக்கும் அளித்த புனிதமான கௌரவமாகும். மாண்புமிகு சனாதிபதி அவர்களே, உங்களின் அசைக்கமுடியாத தலைமைத்துவத்திற்கும் மாபெரும் அர்ப்பணிப்புடன் யுத்தத்திற்கு தலைமை வகித்து அளப்பரிய பணியாற்றிய பாதுகாப்புச்

செயலாளரை உள்ளிட்ட தலைவர்களுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் பொது மக்களின் ஊழியர்களுக்கும் குரலெழுப்பிக் கூறமுடியாத அளவுக்குப் பாரிய துன்பங்களை நீண்ட காலமாக மனதில் தேக்கி வைத்திருந்த பிரசைகள் அனைவருக்கும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச சமுதாயம் எழுந்து நின்று வீர வணக்கம் தெரிவிக்கின்றதென்பது தெளிவான விடயமாகும்.

"சமூக மூலதனம்" எனும் எண்ணக்கரு

மறைந்த டீ.ஏ. ராஜபக்ஷ அவர்கள் முன்மாதிரியான மக்கள் சேவையையும் இலங்கையின் தேசிய மரபுரிமையை மூலாதாரமாகக் கொண்ட விழுமியங்களையும் எமக்கு உரித்தாக்கியுள்ளார். இலங்கையின் மரபுரிமையானது பெரும்பாலும் பௌத்த தத்துவத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அதற்கு மேலதிகமாக இந்து, கிறிஸ்தவ மற்றும் இஸ்லாம் சமயங்களின் கருத்தியல்கள், நடைமுறைகள் மற்றும் சித்தாந்தங்களும் மேற்படி மரபுரிமையில் தாக்கமேற்படுத்தி உள்ளன. அன்பு, இரக்கம், பொறுமை, ஐக்கியம், ஒற்றுமை மற்றும் பிறருக்கு மதிப்பளித்தல் உதவுதல் என்பவை இலங்கை மரபுரிமையின் அதி உன்னதமான பண்புகளாகும்.

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேற்பட்ட காலப் பகுதிக்குள் எல்.ரி.ரி.ஈ. பயங்கரவாதம் இலங்கையின் தேசிய மரபுரிமையின் வளர்ச்சியைப் பலவீனமடையச் செய்து, பொருளாதாரத்தையும் பொருளாதார அபிவிருத்தியையும் நலிவடையச் செய்து இலங்கையின் சமூக மூலதனத்திற்குப் பாரிய சேதத்தை விளைவித்துள்ளது. இங்கு, சமூக மூலதனம்[2] எனும் எண்ணக்கரு மூலமாக நான் கருதுவது ஆட்களுக்குத் தமது குறிக்கோள்களை ஈடேற்றிக் கொள்ள உறுதுணையாக விளங்கி சமுதாயங்களைப் பலப்படுத்தி ஒருங்கிணைக்கின்ற சமூக தொடர்பு வலையமைப்புகள், சமுதாயம் மற்றும் சமுதாயப் படிமுறைகளாகும். இதன்படி நோங்குங்கால், பொருளாதார மூலதனத்தில் பெறுமதி நிலவுகின்றதைப் போலவே சமூக வலையமைப்புக்களிலும் பெறுமதி நிலவுகின்றது. சமூக மூலதனத்தில் அடங்குவது தொடர்பு வலையமைப்புக்களும் மக்களுக்கு இடையில் நிலவும் ஒற்றுமையுமே ஆகும். இதன் மூலமாக நான் கருதுவது யாதெனில் சமூக ரீதியான, கலாசார ரீதியான மற்றும் சமுதாய ரீதியான வலையமைப்புக்களைப் போன்றே பரஸ்பர நம்பிக்கை மற்றும் ஒவ்வொருவக்கும் இடையில் உள்ள ஈடுபாட்டினைப் போசிக்கின்ற சமுதாய தொடர்புகளாகும். பல்வேறு இனப் பிரிவுகள் மற்றும் சமய ரீதியான சமுதாயங்களுக்கு இடையிலும் மேற்படி

இனப் பிரிவுகளுக்குள்ளேயும் படிப்படியாக முன்னேறி வருகின்ற நடத்தை நெறிகள், ஒழுக்க நெறிகள் மற்றும் வலையமைப்புக்களும் அந்தந்த சமுதாயங்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை ஈடேற்றிக் கொள்ள உதவுகின்ற தனிப்பட்ட தொடர்புகளும் பொதுவாக சமூக மூலதனம் என எண்ணக்கருமயமாக்கப்பட முடியும். சமூக ரீதியான வலையமைப்புக்களினூடாக தோன்றுகின்ற சமூகத் தொடர்புகள் தனிப்பட்ட மற்றும் கூட்டான ஆக்கத்திறனில் தாக்கமேற்படுத்துவதால் அவற்றுக்கு மதிப்பு அல்லது பெறுமதி உண்டு.

சமூக மூலதனம் என்பது ஓர் தனி விளக்கமளித்தலோ அல்லது மாறியோ அன்று. சமூக மூலதனம் எனும் எண்ணக்கரு மூலமாக பகுப்பாயப்படுவது மானிட, சமூக முறைசாரா தொடர்புகள் ஒட்டுமொத்தமான சமுதாயத்தினரதும் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த எவ்வாறு முக்கியம் வாய்ந்ததாக அமைகின்றதென்பதாகும். பொருளாதார மூலதனம் மற்றும் முதலீடுகள் பொருளாதார வளங்களைப் பெற்றுக் கொடுப்பதைப் போன்றே சமூக ரீதியான வலையமைப்புகளையும் சமூகத்தின் ஒற்றுமையையும் முன்னேற்றி சமூக மூலதனத்தைக் கட்டி வளர்ப்பதன் மூலமாக நாடு பூராவிலும் வசிக்கின்ற அனைவரதும் வாழ்க்கைத் தரம் மேம்பாடடையும்.[2]

பயங்கரவாதச் செயல்களை இலங்கையில் இருந்து முற்றாகவே ஒழித்துக்கட்டியுள்ள இக்காலகட்டத்தில் எம்மால் கூட்டாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய தர்க்க ரீதியான நடவடிக்கையாக அமைவது தளிர்விட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற பயங்கரவாதச் சுற்றுச்சூழலையும் வன்முறைக் கருத்தியல்களையும் எமது கலாசாரத்திலிருந்தும் சமூகத்தில் இருந்தும் பூண்டோடு ஒழித்துக்கட்டுதலே. எனவே எமது மரபுரிமைகளிருந்து பெற்ற உன்னதமான மரபுகளுக்கு அமைவாக, தேசத்தை ஒற்றுமைப்படுத்தி சமூக மூலதனத்தை கட்டியெழுப்பும் பொருட்டு, மாண்புமிகு சனாதிபதியவர்கள் தனது தந்தையாரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட மரபுரிமை காரணமாக மக்கள் சேவையின் ஆன்மிகப் பண்புகளை உணர்ந்து அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றுவது எமது மனங்களைப் பூரிப்படையச் செய்கின்ற பண்பாகும். இராணுவத்தினால் உயிர்களைத் தியாகம் செய்து பயங்கரவாதத்தை தோல்வியுறச் செய்வித்ததன் மூலமாக பெற்றுக்கொடுத்த மகத்தான வெற்றியின் இறுதியான நோக்கங்களான சமாதானத்தை நிலைநாட்டுதல், ஒற்றுமை மற்றும் சுபிட்சத்தை அடையும் பொருட்டு சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்பி நாட்டை முன்னெடுத்துச் செல்வது டீ.ஏ. ராஜபக்ஷ அவர்களின்

உன்னதமான வாழ்க்கையை நினைவுகூறக்கூடிய அதிஉயர் நன்றிக் கடனாக அமையும் என்பதே எனது கருத்தாகும்.

எமது மரபுரிமையும் சமூக மூலதனமும்

ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக இலங்கைச் சமுதாயத்தினர் ஒற்றுமையாக இணைந்து சமூக மூலதனத்தை வளம்பெறச் செய்தனர். இலங்கை பல்வேறு இனப் பிரிவுகளை, பல்வேறு சமயங்களை, பல்வேறு கலாசாரங்களைக் கொண்ட நாடாகும்.

தன்னம்பிக்கையுடனும் நம்பிக்கையுடனும் பிறர் மீது பரிவுகாட்டி சுயசக்தி மற்றும் சுய அறிவு மூலமாக உண்மையைக் கண்டறிய வேண்டியதன் முக்கியத்துவம் பற்றி புத்தபிரான் "அத்தாஹி அத்தனோ நாதோ" எனும் தர்ம பதங்களினூடாக எமக்கு உபதேசித்தருளினார். எவ்விதமான ஈடுபாடுகளுமின்றி, பெறுபேறுகளையும் விளைவுகளையும் எதிர்பாராமல் கடமையை ஈடேற்ற வேண்டியதன் முக்கியத்துவம் பகவத்கீதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அங்கு மனிதனுக்கு மாத்திரமன்றி ஏனைய விலங்குகளுக்காவும் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. வேதாகமத்தைச் சார்ந்த உடன்படிக்கைத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்பவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு, பற்றுறுதி, பொறுப்பு, இரக்கம் காட்டவேண்டுமென வேதாகமத்தின் திரு ஒப்பந்த உறுதியில் போதிக்கப்படுகின்றது.[3] இபன் கல்டுன் எனும் வட ஆபிரிக்க கல்விமான் "அசபய்யா" எனும் அரேபிய சொற்றொடர் மூலமாக 14 ஆம் நூற்றாண்டில் இஸ்லாமிய சமயத்துடன் தொடர்புடைய உறவு முறையின் ஆன்மீகப் பண்பு மற்றும் சமூகப் பிணைப்பு எனும் அர்த்தத்தை தருகின்ற அராபிய எண்ணக்கரு பற்றியே கூறியுள்ளார்.[4]

மேலே குறிப்பிட்ட நடத்தை நெறிகள் மற்றும் விழுமியங்கள் எமது கலப்பு மரபுரிமையில் பொதிந்துள்ளன. அந்த நடத்தை நெறிகளும் பண்புகளும் எமது மானிடத் தொடர்புகளில் செல்வாக்கினைச் செலுத்துகின்றன. இதுவே எமது மரபுரிமை. எமது மரபுரிமை எமது இரத்தத்திலும் நரம்புகளிலும் பயணிக்கின்றது. எமது மரபுரிமை பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. வெளிநாட்டுத் தாக்கங்களால் எமது மரபுரிமையை அழித்தொழிக்க முடியவில்லை. இலங்கையர்கள் பல்வேறு வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்களினால் தயக்கமடையவில்லை. இலங்கையில் பல்வேறு சமுதாயங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பலநூறு ஆண்டுகளாக

பொதுவான சமூக ரீதியான தொடர்புகளால் இணைக்கப்பட்டு ஒற்றுமையாகவும் சமாமாதானத்துடனும் வசித்தனர்.

எல்.ரி.ரி.ஈ. பயங்கரவாதமும் சமூக மூலதனமும்.

ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக படிப்படியாக முன்னேற்றமடைந்து மிளிர்ந்த இலங்கையின் சமூக மூலதனமானது கடந்த மூன்று தசாப்த காலப் பகுதிக்குள் எல்.ரி.ரி.ஈ. அமைப்பினால் பலவீனமுறச் செய்து அழிக்கப்பட்டுள்ளது. எல்.ரி.ரி.ஈ. பயங்கரவாதிகள் எல்லா இனப் பிரிவுகளையும், மதப் பிரிவுகளையும் சேர்ந்த பிரசைகளுக்கு எதிராக பயங்கரமான படுபாதகச் செயல்களை தான்தோன்றித் தனமாகப் புரிந்துள்ளனர். இனப்படுகொலைகள், ஆட்கொலைகள், தலையைத் துண்டித்து வேறாக்குதல், போதைப் பொருட்களைக் கள்ளத்தனமாக கடத்துதல், ஆயுதக் கடத்தல், எதிரிகளை வன்முறையைப் பிரயோகித்து அடக்கியாளல், சாதாரண பொது மக்கள் மீது குண்டுத் தாக்குதல் நடத்தி படுகொலை செய்தல், சிறுவர்களை சிப்பாய்களாக சேர்த்துக்கொள்ளலும் ஆயுதத் தாக்குதல்களிலீடுபத்துதலும், ஆட்கடத்தல் மற்றும் அப்பாவி பிரசைகளுக்கு கடுங்காயம் விளைவித்தல் போன்றவை அவர்கள் புரிந்த ஒருசில வன்முறை சார்ந்த குற்றச் செயல்களாகும். எல்.ரி.ரி.ஈ. பயங்கரவாதிகள் பெண்கள் மற்றும் சிறுவர்கள், கிராமிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், மதயாத்திரைகளில் ஈடுபட்ட அடியார்கள், புனிதத் தலங்கள், பொது மக்கள் பயணஞ் செய்கின்ற புகையிரதங்கள் மற்றும் பஸ் வண்டிகள் அத்துடன் பஸ்தரிப்பு நிலையங்கள் மீது கண்மூடித்தனமான தாக்குதல்களை நடத்தினர். தாயின் முலையில் இருந்து பாலை உறிஞ்சிப் பருகிக்கொண்டிருந்த பாலர்களை இழுத்து கண்டதுண்டமாக வெட்டினர். அவர்கள் இவ்விதமான வன்முறை சார்ந்த, கொடூரமான செயல்களை எவ்விதமான தூண்டுதலுமின்றி தற்செயலாகவே புரிந்தனர். சமூகத்தில் எவ்விதமான அறிகுறிகளுமின்றி அங்குமிங்குமாக பீதி நிலைமையை ஏற்படுத்துவதே அவர்களின் நோக்கமாக அமைந்தது. இதுவே அவர்களின் நடத்தை நெறியாக அமைந்தது. எனினும் அச்செயற்பாடுகளினால் ஏற்பட்ட சேதங்கள் அளவிடமுடியாதவை. அப்பாவி இலங்கை மக்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த பயங்கரமான வன்முறைச் செயல்களை இறந்தகாலத்தில் இடம்பெற்ற எந்தவொரு சம்பவத்தையும் காரணம் காட்டி நியாயப்படுத்த முடியுமா?

எல்.ரி.ரி.ஈ. பயற்கரவாத இயக்கத்தின் பயங்கரமான விளைவாக அமைந்தது யாதெனில் நீண்ட காலமாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட எமது தேசிய மூலதனம் அழிக்கப்பட்டமையாகும். இனக் குழுக்களிடையே துளிர்விட்ட சந்தேகமும்

நம்பிக்கையீனமும் காரணமாக நண்பர்கள், அயலவர்கள் மற்றும் குடும்பங்களுக்கிடையிலான தனிப்பட்ட உறவுகளில் பாதிப்புக்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. பொலிசார் மக்களிடமிருந்து தூர விலகியமை காரணமாக பொலீசாருக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான உறவுகள் சீரழிந்துள்ளன. அரசியல் தலைவர்கள் மக்களிடமிருந்து விலகி தனித்துப் போய்விட்டனர். மக்கள் அவர்களின் பிரதிநிதிகளையும் பகிரங்க ஊழியர்களையும் நெருங்க முடியாத வகையில் தடைகள் தோன்றியுள்ளன. பாதுகாப்புத் தடைகள் காரணமாக சுதந்திரமாக நடமாடவும் சமூகத்துடன் உறவாடவும் இயலாமல் போயிற்று. வெசாக் பண்டிகையைக் கொண்டாடுதல் மற்றும் மடுமாதா ஆலயத்திற்குச் செல்லல் போன்ற மத வைபவங்களில் பங்கேற்றல் கதிர்காமம், சிவனொளிபாதம் மற்றும் அநுராதபுரம் போன்ற பலவேறு புனிதத் தலங்களுக்கு மரண அச்சமின்றி சுதந்திரமாகப் பயணஞ் செய்ய இயலாமல் போனமை காரணமாக பல்வேறு இனக்குழுக்களுக்கிடையிலான கலப்பு நலிவடைந்தது. வன்முறைச் சம்பவங்கள் மீதான அச்சத்தினால் மக்கள் சமுதாய ஒன்றுகூடல்களில் கலந்து கொள்வதைத் தவிர்த்துக்கொண்டார்கள். மக்களுக்கிடையிலும் சமுதாயங்களுக்கிடையிலும் சந்திப்புகளும் உறவாடுதலும் குறைவடைந்தமையால் தொழில்களில் ஈடுபடவும், பண்டங்களைப் பரிமாற்றிக் கொள்ளவும், வணிகச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடவும் வசதியீனங்கள் தோன்றியமையால் தனிப்பட்ட மற்றும் கூட்டான ஆக்கவிளைவு பின்னடைவினை சந்தித்தது. மக்கள் பரஸ்பர உதவிகளில் ஈடுபடுகின்ற சிரமதானம் போன்ற நடவடிக்கைகளைக் கைவிட நேர்ந்தது. இவற்றின் விளைவாக பெரும்பாலான சமூக, கலாசார மற்றும் பொது நிறுவனங்கள் பயங்கரவாதத்தின் பளுவினால் சுக்குநூறாக்கப்பட்டு விட்டன.

எல்.ரி.ரி.ஈ. பயங்கரவாதச் செயல்களின் விளைவாக மிகவும் அமைதியாக வாழ்ந்த சமுதாயங்கள் ஒற்றையொன்று சந்தேகக் கண்கொண்டு நோக்க முற்பட்டமையால், சகவாழ்வு சிதறிச் சின்னாபின்னமாகி உள்ளது. ஒரு சில நகர்ப்புறங்களில் வசிக்கும் மக்கள் வன்முறைச் சம்பவங்களை அன்றாட வாழ்க்கையில் சாதாரண நிகழ்வுகளாக கருதப் பழகியுள்ளமை தெளிவாகியுள்ளது. சமூக தொடர்புகளும் ஈடுபாடுகளும் சீரழிந்துள்ளதோடு சமூக மற்றும் கலாசார நிறுவனங்கள் சீரழிந்து வருகின்றன. இச்சம்பவங்களின் பெறுபேறாக சர்வாதிகாரப் போக்குள்ளதும் அடக்குமுறை சார்ந்ததுமான அரசியல் கலாசாரம் தோன்றியது. கடந்த 30 வருடங்களில் இந்த இயல்புமாற்றம் மிகத் துரிதமாக அமுலாகியுள்ளமை புலனாகியுள்ளது. மக்களின் வாக்குகள் மூலமாக அதிகாரத்திற்கு வந்த சனநாயக அரசாங்கமொன்று இவ்வாறான சூழ்நிலையின் கீழ் எவ்வாறு செயலாற்ற வேண்டும்?

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில் ஒன்றன்பின்னொன்றாக நாட்டை நிர்வகித்த அரசாங்கங்கள் எல்.ரி.ரி.ஈ. ஐ அடக்க பல வழிகளில் முயற்சி செய்துள்ளன. யுத்த தந்திரோபாயங்கள் மூலமாக மாத்திரமன்றி சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளினூடாகவும் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் புதிய சட்டமுறைமைகளைச் சமர்ப்பிப்பதன் மூலமாகவும் இப்பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைக்க அவர்கள் முயற்சி செய்தனர். பல்வேறு காரணங்களினால் இந்த முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வி கண்டன. எல்.ரி.ரி.ஈ. அமைப்பு நேர்மையுடன் செயலாற்றாமையே சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியடைய பிரதானமான காரணமாக அமைந்தது.. இறுதியில், மகிந்த ராஜபக்ஷ சனாதிபதியவர்களின் தலையின் கிழ் நிகழ்கால அரசாங்கம் பாரிய திடசங்கற்பத்துடனும் நுணுக்கமான கவனத்துடனும் செயறாற்றி எல்.ரி.ரி.ஈ. பேரச்சத்தை இலங்கையிலிருந்து ஒழித்துக்கட்டுவதில் வெற்றிகண்டுள்ளது. இது மிகவும் வரலாற்று முக்கியத்தவம் வாய்ந்த நிகழ்வாக அமைவது ஏனெனில் தேசத்தின் சமூக மூலதனம் அழிவடையவும் விரயமாக்கப்படவும் மூலகாரணமாக அமைந்த எல்.ரி.ரி.ஈ. அமைப்பினை தோல்வியுறச் செய்து பயங்கரவாதத்தின் கொடூரத்தை பூண்டோடு ஒழித்துக்கட்டியமையே ஆகும்.

நிகழ்கால சவால்கள்

நாங்கள் இன்று இலங்கை வரலாற்றில் சவால்கள் நிறைந்த ஒரு காலகட்டத்திலேயே வசிக்கின்றோம். பயங்கரமான யுத்தத்தில் ஈடுபட்டு கொடிய பயங்கரவாதப் பேரச்சத்தை தோல்வியுறச் செய்து பெற்ற வெற்றியை உறுதிநிலைப்படுத்த வேண்டியது. மிகவும் முக்கியமானது. இன்றேல் மீண்டும் இலங்கையில் பயங்கரவாதப் பேரச்சம் தலைதூக்க இடமுண்டு. நிர்க்கதி நிலையுற்ற மக்கள் முப்பது ஆண்டுகளாக பயங்கரவாதத்தினால் அனுபவித்த இன்னல்கள் அளப்பரியன. அவர்களை எதிர்காலத்திலும் பயங்கரவாதப் பேரச்சத்தினால் அல்லற்பட வைப்பது பெரும் பாவமாகும். எனவே சமாதானத்தை மதிக்கின்ற ஒவ்வோர் இலங்கையரும் அமைதியாக ஒரு கொடியின் கீழ் சதாகாலமும் வாழத்தக்க நாட்டைக் கட்டியெழுப்ப அரசாங்கம் எடுத்து வருகின்ற முயற்சிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து செயலாற்ற வேண்டிய காலம் வந்துள்ளது. இன்றேல் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில் இழந்த பெறுமதிமிக்க ஒவ்வொரு உயிரும். இழந்த கைகால்களும், உடைமைகளும், சிதறிச் சின்னாபின்னமான குடும்பங்களின் துக்க வேதனைகளும் யுத்தம் புரிந்த சிப்பாய்களின் துணிகரமான செயல்களும் பலனற்றுப் போய்விடும். அப்பாவித் தாய்மார்களின், தந்தையரின் மற்றும் பிள்ளைகளின் உயிர்களும் பெருக்கெடுத்தோடிய கண்ணீரும் பலனற்றுப்

போய்விட இடமளிக்கலாகாது. அதற்கு இடமளிப்பது மனித குலத்திற்கு எதிராக இலங்கை வரலாற்றில் புரியப்படுகின்ற படுமோசமான குற்றச் செயலாக அமையுமென்பதில் சந்தேகமே கிடையாது.

சமுதாயங்களுக்கு உள்ளேயும் அவற்றுக்கிடையிலும் தனிப்பட்ட பாதுகாப்பையும் நம்பிக்கையையும் முன்னேற்றி சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புதலானது பொருளாதார மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புவதைவிட சிரமமான பணியாகும். இருந்த போதிலும் அதனை ஈடேற்ற வேண்டியது அவசியமாகும். எனினும் சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புவதனால் தனிப்பட்ட மற்றும் கூட்டு ஆக்கவிளைவு உயர்வடைவதோடு நீண்டகால சமாதானத்தையும் சுபிட்சத்தையும் உருவாக்கி ஒவ்வோர் இலங்கையரதும் வாழ்க்கையின் தரத்தை அது முன்னேற்றகரமாக்கும்.

பயங்கரவாதத்தை யுத்த தந்திரோபாயங்களால் தோல்வியுறச் செய்வித்தலானது பாரிய அர்பணிப்பு மற்றும் கடின உழைப்பினால் செய்யப்பட்ட மிகவும் கடினமான பணியாகும். அந்த வெற்றிகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த தலைமைத்துவத்தினாலேயே சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்பி புதியதோர் இலங்கையை நோக்கி எம்மைக் கொண்டு செல்லக்கூடியதாக அமைதல் வேண்டும். பொருளாதார அபிவிருத்தியைப் போன்றே புதிய சமூக மற்றும் சட்டக் கட்டுக்கோப்புக்குள்ளே சமூக மூலதனத்தை மீண்டும் உயிர்த்துடிப்பு மிக்கதாக அமைத்தல் வேண்டும். முதலாவதாக நான் பொருளாதார அபிவிருத்தி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன்.

பொருளாதார அபிவிருத்தியினூடாக சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புதல்

ஆயுதமேந்திய யுத்தம் முடிவடைந்துள்ளமையால் நிகழ்கால தேவைகளுடன் ஒத்துவரத்தக்கதாக வரவு செலவுகளைத் தயாரித்து யுத்த செலவினங்களை மிகுந்த விவேகத்துடன் மேற்கொள்ள வேண்டிய காலம் தோன்றியுள்ளது. இக்காலப் பகுதியில் அரசாங்கம் தனியார் துறையுடன் ஒன்றுகூடி பல்வேறு அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளை அமுலாக்கி வருவது மிக்க மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய விடயமாகும். முப்பது வருடகால யுத்தத்தினால் அழிவுற்றுள்ள வடகிழக்குப் பிரதேசங்களின் வீடுகள், பாடசாலைகள், மதவழிபாட்டு நிலையங்களைப் புனரமைப்பதும் நெடுஞ்சாலைகள், பாலங்கள் போன்றவற்றை அமைக்கும் பணிகள் ஏற்கெனவே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளமை புலனாகின்றது. அதற்கு மேலதிகமாக நீண்டகாலமாக கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த கிராமியப்

பிரதேசங்களில் குறிப்பாக உலர் வலயத்திலும் ஏனைய புறஎல்லைப் பிரதேசங்களிலும் பொருளாதாரத்தையும் நல்ல நிலைக்கு கொண்டுவருவதற்கான பல்வேறு அபிவிருத்திக் கருத்திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

கடந்த காலப்பகுதியில் இடைக்கிடையே நாட்டை ஆட்சி செய்த அரசாங்கங்களினால் இலங்கையில் புறஎல்லைப் பிரதேசங்கள் கவனியாமல் விடப்பட்டன. வணிகமயமாக்கமும் கைத்தொழிலாக்கமும் நகர்ப்புறங்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலைமை தோன்றியது. அதன் விளைவாக நகரங்களும் நகர் சார்ந்த பிரதேசங்களும் விருத்தியடைந்துள்ள போதிலும் கிராமப்புற மக்களுக்கு அதன் மூலமாகக் கிடைத்த நன்மைகள் மிகவும் சொற்பமானதே. இத்தகைய கொள்கைகளின் பாதகவிளைவுகளாக கிராமப்புற இளைஞர்களும் யுவதிகளும் நகரங்களை நோக்கி இடம்பெயர்ந்தமையால் நகரங்களும் அவற்றை அண்டிய பிரதேசங்களும் சனத்தொகைப் பெருக்கத்தினால் நிரம்பிவழிந்து சனநெருக்கடி மிக்கவையாக மாறியுள்ளன. நகரங்களை நோக்கி இடம்பெயர்ந்த இளைஞர்களுக்கு பொருத்தமான தொழில்களையும் சிறந்த வாழ்க்கையைக் கழிக்கக்கூடிய போதுமான அளவு வருமான வழிகளையும் தேடிக் கொள்வது மிகவும் கடினமானது. அதன் விளைவாக அமைவது இளைஞர்கள், சமூகத்தை தவறான கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கி சமூகத்தில் இருந்து அந்நியப்படுத்தப்படுவதாகும். சமூகத்திலிருந்து விலகி, அந்நியப்படுத்தப்பட்ட இளைஞர்களும் யுவதிகளும் சமூகத்திற்கு எதிராகச் செயற்படுவதும் சமூக விரோதிகளாக மாறுவதும் வியத்தகு விடயமல்ல.

புறஎல்லைப் பிரதேசங்களினதும் கிராமிய பிரதேசங்களினதும் பொருளாதார அபிவிருத்தியையும் கவனியாமல் விட்டமையால் விவசாயமும் உற்பத்தியும் பலவீனமடைவதால் கிராமியப் பிரதேசங்கள் மிகவும் சிரமமான பொருளாதார மற்றும் சமூக ரீதியான தாக்கங்களுக்கு இலக்காகி உள்ளன. வெளிநாடுகளிலிருந்து தோன்றுகின்ற அச்சுறுத்தல்களுக்கு முகங்கொடுப்பதற்காக உணவில் தன்னிறைவு காணவேண்டியது எந்தவொரு நாட்டுக்கும் மிகவும் முக்கியமானதாகும். தனது நாட்டு மக்களுக்கு உணவு பான வகைகளை வழங்க முடியாத ஒரு நாட்டை உணவுத் தடைவிதித்தல் மூலமாக மண்டியிடச் செய்விக்கலாம். அது ஒரு தீவு நாடாக அமையுமிடத்து கப்பல் மார்க்கத் தடைகளை ஏற்படுத்தி எதிரிகள் அந்த நாட்டை மண்டியிடச் செய்விக்கலாம். இந்த நிலைமைகளை உணர்ந்த நிகழ்கால அரசாங்கம் கிராமியப் பிரதேசங்களை விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு

அபிவிருத்தி செய்ய மேற்கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகள் எதிர்கால நலன் கருதி, குறிப்பாக நீண்டகால சமாதானத்தை உருவாக்கும் பொருட்டு உதவக்கூடிய நல்லதொரு கொள்கையாகும்.

இப்புதிய அபிவிருத்தி செயற்திட்டங்களை வெற்றிகரமாக அமுலாக்கினால் கிராமப்புற மற்றும் உலர்வலய விவசாயிகள் மத்தியில் இருந்து புதிய தொழில் முயற்சியாளர்களை உருவாக்கி, புதிய நடுத்தர வர்த்தகத்தினை உருவாக்கி பாவனையாளர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்துக்கொள்ள முடியும். இத்தகைய அபிவிருத்திக் கருத்திட்டங்கள் பொருளாதாரத்தையும் சமுதாயத்தையும் அபிவிருத்தி செய்து மாபெரும் சமூக மூலதனத்தை கட்டியெழுப்ப மேற்கொண்ட பிரமாண்டமான முயற்சியாகும்.

இந்த சமூக மற்றும் பொருளாதார கருத்திட்டங்களில் அதிகளவில் முதலீடு செய்து இலங்கை நாடு மீதும் அதன் மக்கள் மீதும் நாம் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டினை வெளிக்காட்ட தனியார் துறையினருக்கும் மாபெரும் வாய்ப்பு தோன்றியுள்ளது. இலங்கையில் சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்ப ஒத்துழைப்பு வழங்குவதன் மூலமாக வெளிநாட்டு மற்றும் சர்வதேச சமுதாயங்களும் அவர்களின் பொதுநலம் கருதும் மனப்பாங்கினை நிரூபிக்கலாம். துன்பகரமான நிலைமைகளின் கீழ் தமது வாழ்வாதாரங்களை இழந்தவர்களை மீண்டும் சொந்தக் காலில் நிற்க உதவிபுரிவதானது மாபெரும் மனநிறைவினைக் கொண்டுவருமென்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

சமூக மற்றும் சட்டக் கட்டுக்கோப்புகளினூடாக சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்பதல்

கிராமங்களிலும் புறஎல்லைப் பிரதேசங்களிலும் பொருளாதார மற்றும் சமூக அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தி சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தியுள்ளமை மிகவும் முக்கியமானதாகும். எனினும் இக்கருத்திட்டங்களின் எதிர்கால வெற்றியானது பொது நோக்கத்தின் அடிப்படையில் தேசிய ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த தேவையான உறுதியான அத்திவாரத்தைக் கட்டியெழுப்புவதிலேயே தங்கியுள்ளது. தேசமொன்றின் அரசியல், நிர்வாக மற்றும் சட்டக் கட்டமைப்புகள் அத்தகைய பொது நோக்கத்தின் அடிப்படையிலேயே வடிவமைக்கப்படல் வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் அரசியல், நிர்வாக மற்றும் சட்டக் கட்டமைப்புகளின் மீது பொது நோக்கத்தை வடிவமைப்பது தவறானதாக அமையும். எமது பொது நோக்கத்தைக் கண்டறிய முன்னர் எமக்குத் தேவைப்படுவது சனாதிபதியொருவரைக் கொண்ட குடியரசா, பாராளுமன்ற சனநாயகமா,

மாகாண சபைகள் அல்லது கிராம சபைகளைச் சுற்றி வடிவமைக்கப்பட்ட நிர்வாகக் கட்டமைப்புகளா எனக் கேள்வி கேட்டு வாதப் பிரதிவாதங்களில் ஈடுபடுவது முட்டாள்தனமான செயலாகும். தேசத்தின் பொது நோக்கத்தினூடாக மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களும் அபிலாஷைகளும் வெளிப்படுத்தப்படல் வேண்டும். அதனை மக்களால் மக்களுக்கு மாத்திரமே தேடிக்கொள்ள முடியம்.

தேசமொன்றின் பொது நோக்கங்களை அத்தேசத்தின் அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டமுறைமைகளினூடாக எம்மால் கண்டறியக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். இனத்துவம், மதம், ஆண்-பெண் சமூக நிலை அல்லது சமூக வகுப்புக்களைப் பொருட்படுத்தாமல் சகல மக்களுக்கும் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்கின்ற அரசியலமைப்புத் திட்ட, சட்ட மற்றும் நிர்வாக மறுசீரமைப்புகளினூடாக சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புகின்ற கருத்திட்டங்களைத் துரிதப்படுத்தக்கூடியதாக அமைவது மாத்திரமன்றி பலப்படுத்தவும் முடியும். குடியேற்றவாத ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்தே இலங்கையின் கிராமிய மக்கள் தீர்மானம் மேற்கொள்வதற்கான இயலுமையில் இருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டுள்ளனர்.

சிறந்த சனநாயக சமூகமொன்றின் அரசியலமைப்புத் திட்டம், சட்ட நிர்வாகக் கட்டமைடப்புகள் மற்றும் செயல்முறைகளில் இடம்பெற வேண்டியது யாதெனில் மக்களின் அனைத்துவிதமான வாழ்க்கை அம்சங்களிலும் தலையிட்டு கட்டளை பிறப்பிக்கின்ற அரசாங்கமொன்றைக் கட்டியெழுப்புவதன்றி சாதாரண மக்களால் அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்படுவதற்கான வழிசமைக்கின்ற வாய்ப்புக்களை உருவாக்குவதே ஆகும். அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் தாக்கமேற்படுத்துகின்ற தீர்மானங்களை மேற்கொள்வதற்காக மக்களிடம் அதிகாரங்கள் கையளிக்கப்பட்டால் அவர்கள் பெரும்பாலும் ஆக்கவிளைவு மிக்கவர்களாவதோடு நாடு செழிப்படையும்.

“அதிகாரம்” எனப்படுகின்ற எண்ணக்கருவிற்கு பார்ட்ரன்ட் ரசல் எனும் அறிஞரே சிறப்பான வரைவிலக்கணம் தந்துள்ளார். அவர் அதிகாரம் என்பதை பிறர்மீது தாக்கமேற்படுத்தவல்ல தீர்மானங்களை மேற்கொள்வதற்கான ஆற்றல் என்றே வரைவிலக்கணம் செய்துள்ளார். இதற்கிணங்க ஒருவருடைய அதிகாரமானது தனது தீர்மானங்கள் எத்தனை பேர் மீது தாக்கமேற்படுத்துகின்றதென்பதன் அடிப்படையிலேயே தங்கியுள்ளது. அதிக எண்ணிக்கை கொண்டவர்கள் மீது தாக்கமேற்படுத்தக்கூடிய தீர்மானங்களை

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

மேற்கொள்ளக்கூடியவர்களுக்கு அதிகளவு அதிகாரங்கள் உள்ளன. சனாதிபதிமார்களுக்கு, பாராளுமன்றங்களுக்கு மற்றும் சமுதாயத் தலைவர்களுக்கு அதனாலேயே பொது மக்களைப் பார்க்கிலும் அதிகாரம் உண்டு. தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் செயற்பாட்டிலும் அவற்றைத் தாமாகவே யதார்த்தமாக்கிக் கொள்வதிலும் பங்கேற்க ஆட்களுக்கு உரிமைகள் இருப்பின் அவர்களை நிர்வகிக்க அரசாங்கம் மேற்கொள்கின்ற தீர்மானங்கள் தமது தீர்மானங்களே என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்படும். அப்போது எதிர்க்கட்சி அங்கத்தவர்களுக்கும் அதே உணர்வு ஏற்படும். அப்போது தான் ஒவ்வோர் ஆளுக்கும் தாம் பொது நோக்கமொன்றினால் கட்டிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ள ஒரே தேசத்தின், ஒரே சமுதாயத்தின் பிரசைகள் என்ற உணர்வு ஏற்படும்.

வெளிநாட்டுக் கருத்தியல்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தீர்வுகளுக்குப் பதிலாக எமக்கே தனித்துவமான மரபுரிமைகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட புதிய அரசியலமைப்பு, சட்ட முற்றும் நிர்வாக அத்திவாரத்தினைக் கட்டியெழுப்ப சனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ அவர்கள் விழிப்புணர்வுடன், அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றுவதைக் கண்டு நாங்கள் பூரிப்படைந்துள்ளோம். பாதுகாப்பு, ஒற்றுமை, நம்பிக்கை, குடும்பம் மற்றும் நல்வாழ்க்கை ஆகிய விடயங்களுக்கு எமது மரபுரிமையில் உயரிய இடம் கிடைத்துள்ளது. பௌத்த மற்றும் இந்து மத ஆவணங்களுக்கிணங்க இலங்கையின் எல்லாச் சமுதாயங்களாலும் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக இந்த உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவ்வுரிமைகள் எமது அடிப்படை உரிமைகளாகி உள்ளன. பொது நோக்கமொன்றுக்காக ஒன்று கூடியுள்ள ஒற்றுமை மிக்க சமூகத்தைக் கொண்ட ஒரு நாட்டில் நீண்டகால ரீதியான உறுதி நிலையினை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமாயின் எம்மால் நிர்மாணிக்கப்படுகின்ற புதிய அரசிலமைப்பு, சட்ட முறைமைகள் இந்த விழுமியங்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்க வேண்டும். அத்தகைய முன்னுரிமையின்றி பயங்கரவாதக் கருத்தியல்களையும் தோன்றி வருகின்ற பயங்கரவாதச் சுற்றுச் சூழல்களையும் தோல்வியடையச் செய்வது சாத்தியமானதாக அமையாது.

சட்டக் கட்டுக்கோப்புகள் சமூகக் கட்டுப்கோப்புகள் மீதும் சமூக கட்டுக்கோப்புகள் சட்டக் கட்டுக்கோப்புகள் மீதும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. இவை தொடர்ச்சியாக தோன்றிவருகின்ற விசை இயக்க ஆற்றல் தொடர்புகளுடன் ஒன்றுக்கொன்று பிணைந்துள்ளன. எனவே, நாங்கள் இப்போது சமூகக் கட்டுக்கோப்புகள் மூலமாக சமூக மூலதனத்தை கட்டியெழுப்புதல்

மீது எமது கவனத்தைச் செலுத்தலாம். மக்களை ஐக்கியப்படுத்தி பயங்கரவாதம் தலைதூக்குவதை தடுக்கக்கூடிய சமூகக் கட்டுக்கோப்புக்கு வழிசமைத்த கோட்பாடுகள் யாவை?

பயங்கரவாதம் பற்றிய விஞ்ஞான ரீதியான ஆராய்ச்சிகளுக்கிணங்க பயங்கரவாதமானது மக்கள் சமூகத்தில் இருந்து விரக்தியுற்று விலகிச் சென்றமையின் விளைவாகும். "சமூகத்திலிருந்து விலகிச் செல்வதில் பாரியளவில் தாக்கமேற்படுத்துவது சமூக மூலதனம் - தொடர்பு வலையமைப்புகள், சமூக கூட்டமைப்பு அல்லது ஒற்றுமை, மக்கள் மத்தியில் நிலவுகின்ற ஒத்துழைப்பு - பெருமளவில் பலவீனமடைதலே."[5] சிந்தனையார்ந்ததும் உணர்வாற்றல் மிக்கதுமான உரையாடல்கள் சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் பாரியளவில் பயனுள்ளவையாக அமைகின்றன. பயங்கரவாதம் தொடர்பில் முதிர்ச்சியடைந்த சிறப்பறிஞரான பிரயன் புரொஸ்ற் சுட்டிக்காட்டுகின்ற விதத்தில் கலாசாரப் பல்வகைமைகள் மீதான புரிந்துணர்வுகள், கலாசார மரபுகள் மற்றும் சமூக வழக்கங்கள் தொடர்பில் காட்டுகின்ற கூருணர்வு, பொறுமை மற்றும் விரக்திக்கு எதிர்முகமாக நிற்கின்ற பொருந்தாவுரைகளைத் தீர்த்துவைத்தல், சிறந்த அரசாங்கம் மற்றும் சட்டரீதியான நிர்வாகம் மற்றும் ஏனையவை பற்றிய விழிப்புணர்வு அத்துடன் சமுதாயம் மீது கூருணர்வினை கட்டியெழுப்புகின்ற செயலாற்றுகைத் தொண்டர் அமைப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளல் போன்றவை சமூக உரையாடல்களை முழுமையாக்க வேண்டும். இவ்விடயங்கள் தனியாட்களுக்கிடையிலும் சமுதாயங்களுக்கிடையிலும் எதிரிடையானவையாக அமைதல் வேண்டும்.[6]

தனியாட்கள் இயல்பாகவே ஏனையோருடன் தொடர்புகளையும் உறவு முறைகளையும் பேணவும் அனுபவிக்கவும் விரும்புகின்றனர்.[7] தனியாட்களுக்கும் சிறிய சமுதாயங்களுக்கும் பெரிய சமூகங்களுடன் தொடர்புகளைக் பேணுவதை இல்லாதொழித்தால் அவர்கள் சமூகத்திலிருந்து விலகிச் செல்கின்றனர். புதியவர்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையை விருத்தி செய்வதன் மூலமும் தனியாட்களுக்கு அவர்களின் கூடுகளுக்கும் குடும்பங்களுக்கும் அப்பால் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளக்கூடிய சமூக நிலைமைகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாகவுமே சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்ப முடியும். இதன் பொருட்டு சட்டக் கட்டுக்கோப்புகள் மூலமாக பாரிய கடமைப் பொறுப்பு ஈடேற்றப்படுகின்றது. உதாரணமாக கள்ளக் காசோலைகள் வரையப்படுவதை தடுப்பதற்கான சட்டங்கள் புதியவர்களுக்கிடையில் பரஸ்பர நம்பிக்கையை முன்னேற்றகரமாக்கி

தனியாட்களுக்கிடையில் வணிக கொடுக்கல் - வாங்கல்களை செய்யத் தூண்டுதலளிப்பதால் தனியாட்களின் பொருளாதார நன்மைகள் உயர்வடையச் செய்யப்படும். பரஸ்பர நம்பிக்கையை முன்னேற்றி சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புவதன் மூலமாக பண்ட உற்பத்தி மற்றும் சேவை உருவாக்கத்தில் தனியாட்களின் பயனுறுதிமிக்க பங்கேற்றலை மென்மேலும் அதிகரிக்கலாம். அதன் மூலமாக தேசம் பலமாக்கப்படும்.

எமக்கே தனித்துவமான கலாசாரத்திற்கிணங்க நம்பிக்கையானது ஏனைய சமுதாயங்கள் மற்றும் நாடு தொடர்பிலான கடப்பாடுகளை முதன்மையாகக் கொண்டே ஆரம்பிக்கின்றது. பெரும்பாலும் நம்பிக்கைக்கு மூலகாரணமாக அமைவது முறைசாரா தொடர்புகளும் பரஸ்பர ஒத்த தன்மைகளுமே ஆகும். அடக்கம், சகவாழ்வு, மன அமைதி, பிறரை மதித்தல், ஏனைய மனிதர்களுக்கும் சகல உயிரினங்களுக்கும் உதவுதல், கருணை, மற்றும் சமுதாய ஒற்றுமை போன்றவை எமது விழுமியங்களிலும் நன்னெறிகளிலும் அடங்கியுள்ள தனிப்பண்புகளாகும். எமது மரபுரிமைகளுக்கு அத்திவாரமாக அமைந்த இத்தகைய விழுமியங்கள் மற்றும் ஒழுக்க நெறிகளின் மீதே சமூக மூலதனம் கட்டியெழுப்பப்படல் வெண்டும். சமூக மற்றும் கலாசார மறுமலச்சியை ஏற்படுத்தி சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்ப சட்டங்கள் மூலமாக வசதிகளை அளிக்க முடியும்.

முடிவுரை

மாண்புமிகு மகிந்த ராஜபக்ஷ அவர்கள் "நிலத்தில் கால் பதித்து நிற்கும் மக்களின் மனிதன்" என அனைவரும் கூறுகின்றார்கள். அவர் எமது மரபுரிமைளை நன்கு விளங்கிக் கொண்டவர் என்பதே அதன் கருத்து. அவருக்கு எமது கிராமப்புற நடத்தை நெறிகள் மற்றும் கலாசாரம் தொடர்பில் விளக்கமும் புரிந்துணர்வும் உண்டு. அவரைச் சந்தித்த வேளையில் நான் விளங்கிக்கொண்ட விடயம் யாதெனில், அவருக்கு எமது கிராமப்புற மக்களுக்கு உரித்தான புத்திக்கூர்மை உண்டு என்பதாகும். அவர் அவரது தந்தையைப் போன்றே மக்கள் சேவைக்காக அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றுகின்ற மைந்தன் ஆவார். எனவே எதிர் காலத்தில் பயங்கரவாதம் தலைதூக்குவதைத் தடுப்பதற்காக ஒரு சிலரை சமூகத்தில் இருந்து விலக்கி வைப்பதையும் சமூகத்தில் இருந்து புறந்தள்ளி வைப்பதையும் தடுத்து ஒரு சில மக்கட் குழுக்கள் ஒருங்கிணைவதையும் ஒன்றுபட்ட சமுதாயங்களிலிருந்து நீக்கப்பட்டுள்ளார்களென்ற எண்ணத்துடன் நடந்து கொள்வதையும் இல்லாதொழித்து சமூக சகவாழ்வினை முன்னேற்ற வேண்டியது அவசியமென்பதை அவர் நன்கு விளங்கிக் கொண்டுள்ளார்.

எமது மரபுரீதியான சம்பிரதாயங்களுக்கு அடிப்படையான தேசிய ஒற்றுமையை அடித்தளமாகக் கொண்ட சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்பி இலங்கைக்கு மீண்டும் புத்துயிரளிக்க யுத்தத்திற்குப் பிந்திய கால கட்டத்தில் அமைந்துள்ள அரசாங்கம் அயராது உழைத்து வருவது புலப்படுகின்றது. நாட்டின் நன்மை கருதி இந்த முயற்சிகள் பெரு வெற்றி அடைய வேண்டுமென நாங்கள் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

மனித நேயத்தின் உன்னதமான கருத்தியல் தொடர்பில் உண்மையான அர்ப்பணிப்பு இருக்குமாயின் சர்வதேச சமூகமும் மனிதநேயம் கொண்டவர்களும் இலங்கையின் மறுசீரமைப்பைக் கட்டிவளர்க்கவும், தேசிய நோக்கமொன்றின் அடிப்படையில் ஒருங்கிணைந்த பல்வேறு சமுதாயங்களை ஒன்று சேர்த்து தேசிய மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்பவும் உதவ வேண்டும். இலங்கை வாழ் மக்கள் அனைவரினதும் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தும் பொருட்டு அமுலாக்கப்பட்டுள்ள அபிவிருத்திக் கருத்திட்டங்களில் அவர்கள் முதலீடு செய்தல் வேண்டும். இது ஒருவரையொருவர் குறை கூறவோ தவறுகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து தண்டிக்கவோ பொருத்தமான காலப்பகுதியன்று. அதன் மூலமாக இடம்பெறுவது இலங்கை மக்களை மேலும் பிரித்து அவர்களின் துன்பங்கள் தற்போது இருப்பதைவிட சீரழிவு நிலைக்கு இட்டுச் செல்வதாகும். எங்களின் சம்பிரதாயம் பகைமை கொண்ட நீதியை வழங்குவதல்ல.[9] எமது சம்பிரதாயம் இரக்கமுள்ள நீதியை வழங்குவதே.[10] நிகழ்காலத்தில் உடனடியாக ஈடேற்ற வேண்டிய அத்தியாவசியமான பணியாக அமைவது உண்மையான கருணையையும் இரக்கத்தையும் முதன்மையாகக் கொண்ட சமூக சகவாழ்வினை வளப்படுத்துவதே ஆகும். இதன் பொருட்டு உண்மையான மனித நேயம் படைத்தவர்கள் முன்வந்து அவர்களின் உண்மையான தோற்றத்தைக் காட்டுவார்களாக!.

---

1 “சமூக மூலதனம்” 1961 இல் ஜேன் ஜேக்கப்ஸ் என்பவரால் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்ட எண்ணக்கருவாகும். (Jane Jacobs, The Death and Life of Great American Cities, New York: Random House, 1961.) கடந்த தசாப்தத்தில் சமூகவியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞானங்களுக்கிடையில் “சமூக மூலதனம்” பெருமளவில் பாவிக்கப்பட்டு வருகின்ற எண்ணக்கருவாக மாறியுள்ளது. இந்த எண்ணக்கரு சமூகவியலில் இருந்து அரசறிவியல், பொருளியல் மற்றும் மானிடவியல் நோக்கியும்

ஏற்றியனுப்பப்பட்டள்ளது. உதாரணம்: James Coleman, Foundations of Social Theory, Cambridge, MA: Belknap, 1990, S. Baron, J. Field and T. Schuller, Social Capital, Critical Perspectives, Open Univesity Press, 2000; Nan Lin, Social Capital A Theory of Social Structure and Action, Cambridge: Cambridge University Press 2001; Robert Putnam, Bowling Alone : The Collapse and Revival of American Community, New York: Simon and Schuster, 2001; Martin Aberg and Mikael Sandberg, Social Capital and Democractisation: Roots of Trust in Post - Communist Poland and Ukraine, Burlington, VT: Ashgate, 2003; S.Baron, "The Concept of Social Capital in Politics and Policy Making, "Paper presented at Social Capital Dialogue Day, South Bank University, 20th January, 2003; R.Edwards, J. Franklin and J. Holland, "Families and Social Capital: Exploring the Issues, South Bank University, Families and Social Capital," ESRC Research Group, Working Paper, Number 1, 2003; John Feld, Social Capital, New York: Routledge, 2003; H. Gouldbourne and J. Solomos, "Families, Ethnicity and Social Capital" in Social Policy and Society, 2(4), 329-338 (2003); David Halpern, Social Capital, (Malden, MA: Policy Press, 2005.)

2. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இருந்து சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்புதலானது அமெரிக்காவின் சமுதாயக் கொள்கை நடைமுறைகள் மற்றும் பிற குற்றவியல் நீதி கொள்கைகளின் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த பண்பாக விங்குகின்றது. (Wesley G. Skegan, Disorder and Decline: Crime and the Spiral of Decay in American Neighborhoods, New York; Free Press; 1990).
3. Jonathan Sacks, The Dignity of Difference, London: Continuum, 2002.
4. Akbar S. Ahmed, Islam under Siege, Cambridge: Policy Press, 2003.
5. Brian Frost, Terrorism, Crime, and Public Policy, New York: Cambridge University Press, 2009, P. 403.
6. Brian Frost, Terrorism, Crime, and Public Policy, New York: Cambridge University Press, 2009.
7. James G. Wilson, The moral Sense, New York; Free Press, 1993.
8. ஜே. பீ. திசாநாயக்க. கௌரவ டீ.ஏ. ராஜபக்ஷ ஞாபகார்த்த பேருரை, 2006.
9. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்களால் எமக்கு அறிமுகஞ் செய்யப்பட்ட பகைமை மிக்க நீதி வழங்கும் முறையானது

முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கின்ற தீங்கிழைக்கப்பட்ட தரப்பினர்களுக்குகிடையில் உள்ள முறுகல் நிலையையும் பகைமையையும் குறைப்பதன்று. எமது கலாசார மரபாக அமைவது சமுதாயம் மீது அர்ப்பணிப்பு கொண்ட பேச்சுவார்த்தைகள், மத்தியஸ்தம் மற்றும் சுய உதவி நடவடிக்கைகள் போன்ற முறைசாரா செயன்முறைகளினூடாக இரக்கமுள்ள நீதியைப் பெற்றுக் கொடுப்பதாகும்.

10. எல்.ரி.ரி.ஈ. அங்கத்தவர்களை சீர்திருத்தி, புனர்வாழ்வளித்து, மீளிணைப்பதற்காக இலங்கை அரசாங்கம் ஏற்கெனவே ஆரம்பித்துள்ள வேலைத்திட்டங்களை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

Building Social Capital on the Foundation of National Unity for a Resurgent Sri Lanka

Karunaratne Hangawatte, LL.B., Ph.D.
Professor, Department of Criminal Justice
University of Nevada, Las Vegas U.S.A.

Venerable Members of the Maha Sangha, other religious dignitaries, Mr. Sam Wijesinha in the Chair and other members at the Head Table, His Excellency Mahinda Rajapaksa, Madam Shiranthi Rajapaksa, members of the family of Late Honourable DA Rajapaksa, Honourable Ministers, Honourable Members of Parliament, Other Dignitaries, Distinguished Invitees, Ladies and Gentlemen.

I am honored and humbled by the invitation to deliver this year's Hon. D.A. Rajapaksa oration on this solemn occasion commemorating the life and legacy of the late Mr. Rajapaksa. This year's commemoration ceremony is very significant, because the year 2009 marks an important milestone of the history of Sri Lanka. Driven by the legacy of the Late Hon. D.A. Rajapaksa, his progeny have led the way to finally free the nation from the grip of violent and vicious terror that has plagued Sri Lanka for several decades. It is no secret that the national and international community stands in gratitude and salutes Your Excellency for your unwavering leadership, our defense leaders and personnel for their enormous sacrifices, the public servants, and the civic community that bore the burdens of untold suffering.

The Concept of Social Capital

The Late Hon. D.A. Rajapaksa has left an exemplary legacy of public service and a set of values rooted in Sri Lankan heritage. Sri Lankan heritage is rooted in Buddhism, and is influenced by the philosophical doctrines and practices of Hinduism, Christianity and Islam. It is

particularly characterized by the values of compassion, unity and caring for others.

Over the last three decades LTTE terrorism has for the most part retarded this legacy, destroyed the economy and economic development, and severely damaged the social capital[1] of Sri Lanka. Social capital in this context refers to social networks, community and civic order that strengthen and integrate communities while helping individuals achieve their goals. In this sense social networks have value just the same way economic capital has value. Social capital comprises the networks of association and cohesion between people. These include social, cultural and community networks, and community relations that foster trust and a sense of belonging. The norms, values and networks developed within and between different ethnic and religious communities, and the personal relationships that aid in achieving community goals can generally be conceptualized as social capital. Social contacts that occur through social networking have value because they affect both individual and collective productivity. Social capital is not a single explanation or variable, it is how informal human social relationships are important to the quality of life of the entire community. Just as economic capital and investment brings economic riches, social capital building by improving social networks and cohesion improves the quality of life for everyone throughout the country.[2]

The next logical step is to eradicate any lingering terrorist environments and violent ideologies from our culture and society. In this respect it is very heartening to notice that, in the noblest traditions of our heritage, His Excellency President Mahinda Rajapaksa has now dedicated the legacy and the spirit of public service that he has inherited from his father, the late Mr. D.A. Rajapaksa to develop "social capital" through unity. In my view, carrying the military defeat of terrorism to its ultimate goal of establishing peace, unity and prosperity through social capital building will be the best celebration of the life of late Mr. D.A. Rajapaksa.

Our Heritage and Social Capital

Over the course of centuries Sri Lankan communities have been bound in cohesion and enriched social capital. Sri Lanka is a multi-ethnic, multi-religious, and multi-cultural society. Buddha preached (*Atthahi Atthano Natho*) the importance of compassion towards others while having faith in self and the importance of self examination of truths. The *Bhagwad Gita* is a set of teachings about the performance of one's duties, without attachment and without any heed to the rewards that might follow. It is a sense of duty towards our fellow beings, both human and non human. The Biblical concept of *covenant* teaches love, loyalty, responsibility, and compassion among those who join in covenantal relationships. It is a bond of belonging.[3] North African Scholar Ibn Khaldun referred to *asabiyya*, an Arabic term for the spirit of kinship or social bonding in fourteenth century Islam[4].

Human relationships in Sri Lanka are heavily influenced by these ethos and values that are built into our mixed heritage. This is our heritage and it runs in our blood. Our heritage has evolved over thousands of years. Colonial influences could not destroy our heritage. The Sri Lankan people have weathered foreign invasions, incursions and encroachments, and various communities have lived together in harmony for centuries bound by a common social experience.

LTTE Terrorism and Social Capital

The strength of Sri Lankan social capital has gradually developed and shined through thousands of years. But it has been weakened and damaged by the LTTE in just three decades. LTTE routinely perpetrated horrific violence against innocent civilians of every communal and religious group of the country. These violent crimes include large scale massacres, murder, decapitation, drug smuggling, gun running, violent suppression of dissent, bombing civilian targets, child recruitment and kidnapping, and caused mayhem. The LTTE randomly targeted women and children, rural communities, places of worship, and mass transportation including trains, buses and bus stations. Babies were

separated from breast feeding mothers and hacked to death. Their violence was random and unprovoked. Their purpose was to cause havoc through random fear. This was their morality. But at what cost! Do any events that happened in the past justify this horrific violence against innocent Sri Lankans?

The worst consequence of LTTE terrorist campaign has been the destruction of our long-developed social capital. For example, personal relations between friends, neighbors and families have been affected due to growing mistrust and suspicion among ethnic groups, police and community relations have suffered due to detachment of police from the community, political leaders have become isolated from the public, people have lost access to their representatives and public servants, barriers have prevented free movement and socialization, multi community integration through participation at religious ceremonies such as *Vesak* and *Madu* celebrations and visits to multi religious places of worship such as *Kataragama*, *Sri Pada* and *Anuradhapura* have been adversely affected, and people have kept away from large community gatherings due to fear of violence. Loss of contact among people and between communities have affected individual and collective productivity due to loss of employment, trade and commerce. Social functions such as *Shrama Dana*, through which people help each other with various projects by donating labour, have ceased. Many social, cultural and public institutions have crumbled under the weight of terror.

As a result of LTTE terror, communities that have the capacity to peacefully coexist have become sharply divided and grown suspicious of each other. Violence has become a common norm in some urban areas. There is a decline of civic engagement and our social and cultural institutions have begun to crumble. Consequently it has created a political culture that is authoritative and repressive. This transformation seems to have occurred during the last three decades at an accelerated pace. What should a democratically elected government do under these circumstances?

Successive governments in the last three decades have attempted to tackle the LTTE problem. They have attempted military and nonmilitary options including peace negotiations and the introduction of new constitutional and legal frameworks. None of these were successful for various reasons. Peace negotiations were unsuccessful mainly due to lack of forthright dealing by the LTTE. Finally the present government led by His Excellency Mahinda Rajapaksa has managed to wipe out LTTE terror from Sri Lanka by acting with laser like focus and sheer determination on the task at hand. The defeat of the LTTE and the eradication of terrorism from our soil are significant historical events because the major cause of the dissipation and destruction of social capital has been removed.

Present Challenges

We have reached an important milestone in our history. Presently we are passing through a time when the hard fought victories against vicious terror must be solidified to ensure that terrorism will never again raise its ugly head in Sri Lanka. We have suffered enough. It is crucial that every peace loving Sri Lankan bond together with the government in its effort to guarantee everlasting peaceful coexistence under one banner of unity. Otherwise all of the valuable lives, limbs and property lost and the sorrow of families disjointed and scattered in the last three decades, and the valiant efforts of those who fought will be in vain. May not the lives and tears of innocent mothers, fathers and children go to waste. It will be the worst crime against humanity ever in the history of Sri Lanka.

Obviously rebuilding social capital by improving trust among and within communities and by improving the sense of personal security takes more hard work than building economic capital. Nevertheless building social capital will enhance personal and collective productivity, bring lasting peace and prosperity, and improve the quality of life of every Sri Lankan citizen. Crushing the LTTE terrorism militarily was a daunting task that required enormous sacrifices and hard work.

Now, the same leadership can take us to a resurgent Sri Lanka through building social capital on a foundation of national unity. Social capital can be revitalized through economic development and through social and legal frameworks. First I will discuss economic development.

Building Social Capital Through Economic Development

Now that the military war is over it is time to rearrange budgetary priorities and spend the war capital wisely. In this respect it is laudable to note that the government in cooperation with the private sector has already embarked on various development projects aimed at erecting infrastructures, building homes, schools and places of worship in the areas of the North and East that have been seriously affected by war. In addition, various development schemes are under way to bring economic well being to rural areas specially in the dry zone and at the periphery that have been neglected for a long period of time.

Successive governments of Sri Lanka have neglected development at the periphery. Industrialization has focused around urban centers. Industrialization and commercialization have benefitted cities and urban areas to the exclusion of rural populations. These policies have resulted in migration of youth to urban areas and congested cities. It is hard for these migrated youths to find suitable employment and adequate income to sustain themselves. This breeds alienation among youth and they in turn become primary candidates of terrorism.

The neglect of development at the periphery and rural economies have weakened agricultural production and resulted in immense economic and social pressures in rural areas. It is self evident that self sufficiency in food is very important for a nation in order to avoid outside threats. A nation that cannot feed its own people can be brought to its knees by a food embargo. In the case of an island nation this can be achieved by enemies through a naval embargo. The present government's forward looking policy of developing the periphery through agriculture is an important step toward building lasting peace.

New development projects, if successfully implemented, will create new entrepreneurs among rural and dry zone farmers, form a new middle class and strengthen the consumer base. This is a massive effort aimed at building precious social capital through economic and community development. This is the moment when the private sector can display their love for the country and its people by directing investments toward these social and economic development projects. The international community can show their altruism by helping Sri Lanka build its social capital. The pay back from helping individuals that have lost their livelihoods due to tragic circumstances can be magnificently fulfilling.

Building Social Capital Through Social and Legal Frameworks

The focus of the present government on economic and social development of the periphery is an important aspect of the development of social capital. It is no secret that their long term success depends on providing a solid foundation for the existence of a nation united by common purpose. A nation's political, administrative and legal structures must be shaped around such a common purpose. It should not be the other way around. It is rather silly to debate about whether we must have a republic or a parliamentary system, or provincial or village based administrative structures before finding our common purpose. Such a common purpose must give expression to the wishes and desires of all the people. It can only be found by them for themselves.

Common purpose of a nation can be found in its constitution and related legal sources. Social capital building programs can be expedited and strengthened through constitutional, legal and administrative reforms that transfer power to the people, regardless of their ethnicity, religion, gender or social class. In Sri Lanka the rural masses have been marginalized from decision making since colonial rule. In a true democracy, constitutional, legal and administrative structures and processes would create opportunities that facilitate the exercise of

power by the ordinary people rather than building a government that dictates every aspect of their lives. Once people are empowered to make decisions that affect their daily lives they become very productive and the country prospers.

The most eloquent definition of "power" has been given by Bertrand Russell. He defines power as the capacity to make decisions that affect others. The more people one can affect with one's decisions the more power one has. This is why Presidents, Parliaments and community leaders have more power than ordinary individuals. When individuals have the right to self actualization and can participate in the decision making processes they will feel that the decisions made by those who govern are their decisions. Then even members of the opposition parties will feel that way. This is the true meaning of participatory democracy. This will make everyone a citizen of the community of one nation bound by common purpose.

It is very heartwarming that His Excellency Mahinda Rajapaksa is consciously dedicated to build a new constitutional, legal and administrative foundation that is rooted in our heritage rather than imported solutions based on foreign values. Our heritage places a high value on the rights to security, unity, faith, family and well being. Buddhist and Hindu scripts show that these rights have been revered by all communities of Sri Lanka for thousands of years and are fundamental to our society. If we are to guarantee the long term stability of the country through unity of common purpose any new legal foundation must accord a higher preference to these values. Without such a preference it may become impossible to defeat the ideologies of terrorism and emerging terrorist environments.

Legal frameworks and social frameworks affect each other, and are tied to each other in a constantly evolving dynamic relationship. This leads us to focus on building social capital through social frameworks. What are the underlying principles of social frameworks that unite the people and prevent the rise of terrorism?

Research on terrorism show that terrorism is a product of alienation, and "alienation tends to be greatest when and where social capital - networks of association, cohesion, and cooperation among people - is weakest."[5] Thoughtful and comprehensible dialogue plays a major role in building social capital. Terrorism expert Brian Forst points out that dialogue must be complemented by awareness of cultural variation, sensitivity to cultural traditions and social mores, tolerance and the need to resolve the paradox of confronting intolerance, good government and rule of law, and the use of effective voluntary organizations to build a sense of community and an awareness of others. These must be reciprocal among individuals and between communities.[6]

Individuals naturally desire to experience and sustain connections with others.[7] Alienation breeds when individuals or smaller communities are deprived of connections to a larger community. Social capital can be built by creating social conditions that allow individuals to extend connections beyond their individual cocoons and families by improving trust among strangers. Legal frameworks play a major role in this respect. For example, laws against bad check writing improves trust among strangers enabling interpersonal commerce and in turn enhances economic well being of the individuals. Building social capital by improving trust can enhance useful participation of individuals in the production of goods and services. That in turn will strengthen the nation.

In our culture trust derives from a sense of duty to others in the community and the country. Trust is largely a matter of informal relations and reciprocity. Humility, coexistence, equanimity, respect for others, caring for fellow humans and all beings, compassion, and togetherness of the community are values of our ethos and the morality of villages.[8] It is important to build social capital on the foundation of our heritage by reviving these values and ethics. Laws can facilitate such a social and cultural revival, and enable social capital building.

Conclusion
It is generally said that His Excellency President Mahinda Rajapaksa is a "man of the people with his feet on the ground." What it means is that he is well grounded in our heritage. He understands and appreciates our rural ethics and culture. Based on personal interactions I am aware that he has a sharp intellect that is native to rural folks of Sri Lanka. He is the son of his father who was a dedicated public servant. He must therefore know that in order to prevent future rise of terrorism there is a need to improve social cohesion by combating social alienation and exclusion of individuals, and perceived lack of social integration and community cohesion for some groups. It is apparent that in this post war period his administration is working hard to revive Sri Lanka by building social capital on a foundation of national unity that is rooted in our heritage. For the good of the country, we wish that these efforts come to fruition.

The international community and humanitarians, if they are truly invested in noble ideals of humanitarianism, must help Sri Lanka nurture its heritage and build social capital through integration of communities on a platform of unity of purpose. They must invest in the development efforts that uplift the lives of all of the people of Sri Lanka. This is no time to point fingers and find blameworthiness for punishment. It will only further divide the people of Sri Lanka and worsen their suffering. Ours is not a tradition of adversary justice[9]. Ours is a tradition of compassionate justice.[10] There is an urgent need to uphold true compassion and caring to enrich community cohesion. May the true humanitarians step forward and show their true colors!
(Endnotes)

---

[1] The term "social capital" was coined by Jane Jacobs in 1961. During the last decade social capital has become a popularly used concept in sociology and social science. It has been exported from sociology to political science,

economics and anthropology. See for example, Coleman, James, *Foundations of Social Theory* (Cambridge, MA: Belknap, 1990); Baron, S., Field, J. & chuller, T., *Social Capital, Critical Perspectives* (Open University Press : 2000) ; Lin Nan, *Social Capital: A Theory of Social Structure and Action* (Cambridge, Cambridge University Press : 2001 ; Putnam , Robert, Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community (New York: Simon and Schuster, 2001) ; Aberg, Martin and Mikael Sandberg, *Social Capital and Democratisation: Roots of Trust in post-Communist Poland and Ukraine* (Burlington, VT : Ashgate, 2003) ; Baron, S., "The concept of social capital in politics and policy making" Paper presented at Social Capital Dialogue Day, South Bank Univeristy, 20th January, 2003; Edwards, R., Franklin, J. & Holland, J.,"Families and Social Capital: Exploring the Issues, South Bank University, Families and Social Capital," ESRC Research Group, working Paper, Number1, 2003; Feld, John, *Social Capital*, (New York: Routledge: 2003); Goulbourne, H. & Solomos, J., "Families, ethnicity and social capital" in *Social Policy and Society* 2(4), 329-338 (2003); Halpern, David, *Social Capital*, (Malden, MA: Polity Press, 2005).

[2] The building of social capital has become a central characteristic of community policing and other criminal justice policies of the United States beginning the late twentieth century. Skogan, Wesley G., *Disorder and Decline: Crime and the Spiral of Decay in American Neighborhoods* (New York: Free Press, 1990).

[3] Sacks, Jonathan, *The Dignity of Difference* (London: Continuum, 2002).

[4] Ahmed, Akbar S., *Islam under Siege* (Cambridge: Polity Press, 2003).

[5] Forst, Brian, *Terrorism, Crime, and Public Policy* (New York: Cambridge University Press, 2009), p. 403.

[6] Forst, Brian, *Terrorism, Crime, and Public Policy* (New York: Cambridge University Press, 2009).

[7] Wilson, James Q., *The Moral Sense*, (New York: Free Press, 1993).

[8] Disanayaka, J.B., Hon. D.A. Rajapaksa Commemoration Oration, 2006.

[9] The adversary system of justice that may resolve a conflict without necessarily reducing tension or antagonism between the aggrieved parties was introduced by the British. However, our cultural tradition has been to dispen se compassionate justice through community oriented informal processes such as negotiation, mediation, and self-help measures.

[10] For example, the government of Sri Lanka has already started various programs to reform, rehabilitate and reintegrate LTTE cadres.

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය